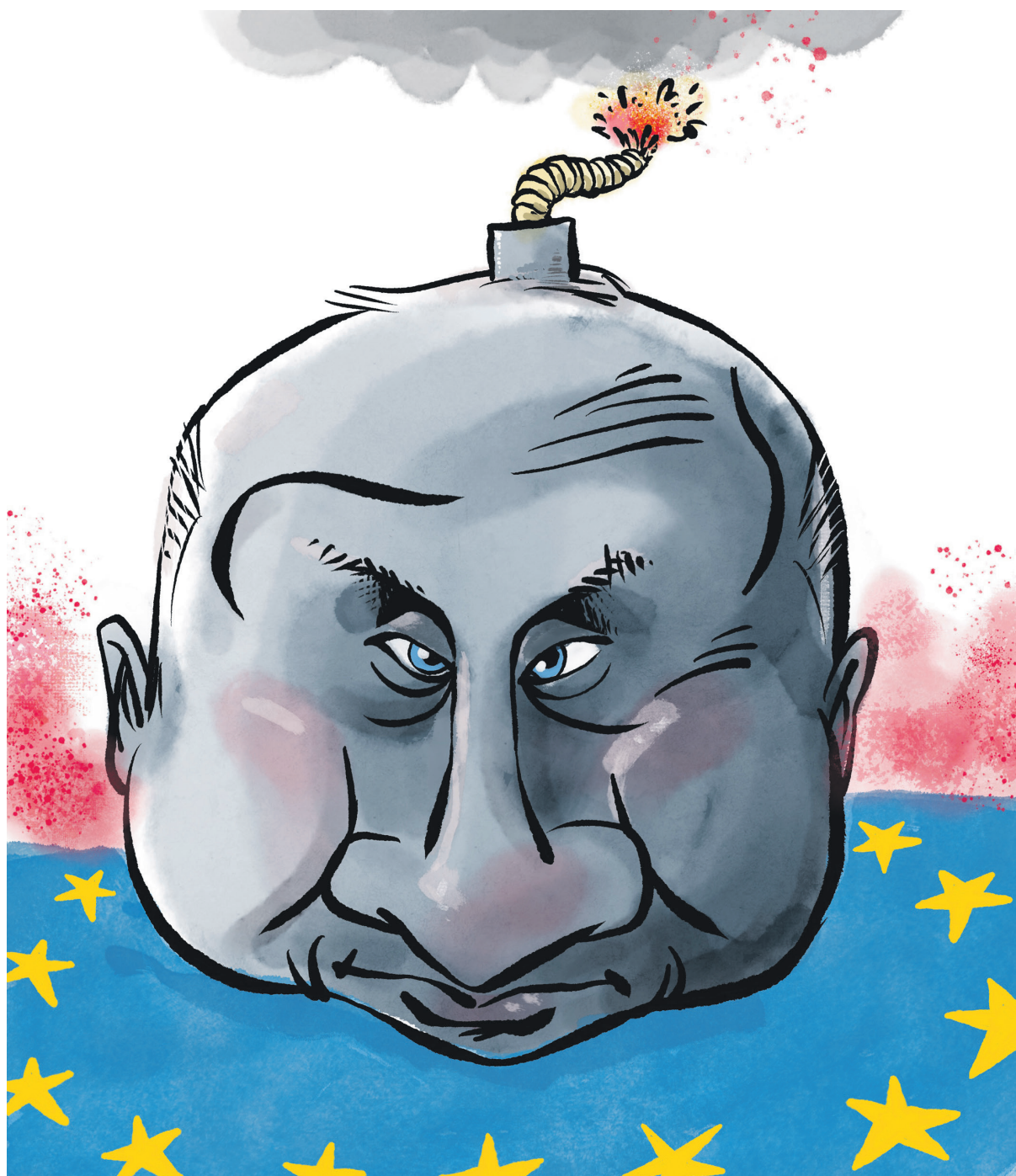

Víctor Terradellas i Josep Lluís Alay van anar a cercar el suport de Moscou

4

Catalunya fa pinya amb el poble ucraïnès i contra Putin

Un sector minoritari de l'independentisme encara considera que el Kremlin seria un aliat internacional imprescindible per aconseguir la secessió de l'Estat espanyol

PODERS

P/10

Vicent Sanchis no convenç els diputats

L'encara director de TV3 afirma que es va equivocar i que, en comptes del 10%, resulta que té el 9% de les accions de l'empresa Comunicació Vinària SL.

Especial 8-M

La commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora té, enguany, una dimensió transcendental, davant la cruïlla històrica que ha d'afrontar la humanitat.

Vladímir Putin ha comès un error colossal amb l'atac contra Ucraïna, fet que el converteix en l'enemic de la pau

BWAW

BARCELONA WOMAN ACCELERATION WEEK
8 al 10 març 2022

Organitzat per:

Amb la col·laboració de:

Partners:

Site partner:

Inscriu-te gratis en
www.barcelonawaw.com

Jaume Reixach i Riba
Editor

L'agressió de Putin reforça la unitat europea

La criminal i injustificada agressió unilateral ordenada pel Kremlin contra Ucraïna ha provocat un terratrèmol en l'ordre mundial que coneixem des de la fi de la Guerra Freda. A l'hora de tancar aquesta edició d'EL TRIANGLE, tots els escenaris, fins i tot els més catastròfics que puguem arribar a imaginar, resten oberts.

Però una primera conseqüència que cal remarcar és la unanimitat de la comunitat europea en la condemna i el rebuig frontal a la invasió de les tropes russes del territori ucraïnès. Sovint s'ha dit que el projecte de la Unió Europea estava destinat al fracàs, a causa de les múltiples contradiccions i dissensions entre els estats membres, i que el Brexit era la constatació d'aquestes febleses estructurals.

Davant el brutal atac perpetrat per Vladímir Putin, els 27 han reaccionat amb celeritat i coordinadament, oferint tota mena d'ajuda –també la d'armament– a Ucraïna i posant en pràctica l'aplicació de dures sancions econò-

miques de caràcter dissuasiu. De manera inesperada, el Kremlin ha revitalitzat i enfortit la Unió Europea.

No només des d'un punt de vista operatiu: els valors fundacionals que van donar origen a la confederació del Vell Continent després de la Segona Guerra Mundial –pau, llibertat,

Cal admirar la valentia dels ciutadans russos que surten al carrer per protestar contra la guerra

pluralisme, democràcia i progrés– estan confrontats a la barbàrie de la guerra que encarna el règim de Moscou. En aquestes hores crítiques, podem veure com líders europeus políticament tan distants com l'hongarès Víktor Orbán o l'espanyol Pedro Sánchez van a l'una en la condemna rotunda del Kremlin i en la

defensa, no només retòrica, de la integritat d'Ucraïna. Aquest és un símptoma esperançador que ens confirma que, malgrat tot, la Unió Europea té vida pròpia i té més sentit que mai com a referent de civilització.

Els milers de persones que, aquests dies, estan sortint en manifestació a ciutats d'arreu d'Europa i del món, exigint que s'aturi la guerra de Rússia contra Ucraïna i clamant a favor del bé suprem de la pau, deixen en evidència la patètica soledat de Vladímir Putin. Gairebé ningú, tret d'alguns fanàtics que l'intenten justificar, dona suport a aquesta massacre.

Vull agrair, especialment, la valentia i la dignitat dels ciutadans russos que s'afegeixen a aquest clam de la humanitat contra el Kremlin. Saben que seran detinguts de manera fulminant per les forces de seguretat i que s'exposen a ser durament represaliats. Però, sabent-ho, no tenen por de sortir al carrer i mostrar la seva solidaritat amb el patiment de la població ucraïnesa.

Alternativa energètica

La dependència europea del gas i del petroli que comprem a Rússia ha provocat, després de l'agressió contra Ucraïna, un fort increment dels preus d'aquests combustibles que amenaça greument la viabilitat de les empreses i el fràgil equilibri de les economies domèstiques. Més que mai, i també per les conegudes raons de la lluita contra el canvi climàtic, cal fer, ara sí, una aposta decidida i definitiva per les energies renovables.

En el cas de Catalunya, la Generalitat té l'obligació d'encapçalar i promoure aquest canvi de model energètic, que porta molt de retard. Tenim fonts riquíssimes al nostre abast que no aprofitem prou: el sol, el vent, els rius, la geotèrmia... ens procuren un enorme potencial de producció elèctrica que, de manera incomprensible i irresponsable, no utilitzem.

Instal·lar plaques solars a totes les teulades i terrats dels domicilis particulars i de les instal·lacions empresarials; construir camps solars d'iniciativa pública a tots els municipis catalans; aprofitar el vent que bufa a les nostres costes per fer parcs eòlics marins; convertir les centrals hidroelèctriques en reversibles; transformar els cabals geotèrmics en electricitat, etc. Hi ha una feinada enorme a fer.

El president Pere Aragonès i la consellera Teresa Jordà han de sortir de la retòrica i posar-se, d'una vegada, les piles en quelcom feient, necessari, útil i amb projecció estratègica. Catalunya pot esdevenir un paradigma mundial en el desplegament de les energies renovables que ens doni la sobirania elèctrica i un nou impuls econòmic, però per a això cal una voluntat política de ferro.

Víctor Terradellas va assegurar que el Kremlin enviaria 10.000 soldats russos per protegir la independència de Catalunya.

L'independentisme es fa un embolic amb l'atac del Kremlin contra Ucraïna

Hi ha sectors que condemnen la invasió ordenada per Vladímir Putin, però n'hi ha d'altres que continuen pregonant que Rússia és l'únic aliat que pot trobar Catalunya

NAIS GAMBARA

La invasió d'Ucraïna per part de Vladímir Putin ha deixat descol·locat l'independentisme català, que veu com el seu potencial millor aliat, el president rus, ha passat a ser, de sobte, el nou *home dolent* del planeta, el dictador ferotge que aixafa a un poble per sotmetre'l als seus designis. "En teoria, el país ple de feixistes és Ucraïna, que va recolzar Espanya". La frase és de finals de febrer, apuntada per un activista independentista en un dels xats amb el qual se solen comunicar determinats cercles propers a l'expresident Carles Puigdemont. Un dels integrants intentava posar una mica de seny: "És clar que els dolents no són

tan dolents ni els bons tan bons. És clar que no ens podem creure tot el que ens expliquin. Però el que també està clar és que Rússia ha envaït Ucraïna i això és condemnable. Per mi no és rellevant si Ucraïna recolza o no la causa *indepe*". Un altre company de tertúlia anteposava els interessos internacionals de l'independentisme: "Això se me'n fot. Un país de feixistes no és gaire favorable que ens doni suport". D'aquí que molts sobiranistes vegin amb simpatia la iniciativa de Vladímir Putin.

Però, així i tot, l'independentisme està dividit davant el conflicte ucraïnès. La invasió és ben vista d'una banda, però amplis sectors la condemnen com un acte dictatorial. Els primers veuen Rússia com el

Els més abrandats retreuen que Kíev es va posar al costat d'Espanya durant l'intent secessionista de l'octubre del 2017

potencial aliat d'una Catalunya independent. Aquesta és l'única raó per la qual donen suport a la iniciativa militar de Putin. "A la regió del Donbass fa vuit anys que estan en guerra amb qui ara troba que són els bons. Sentir el nom de Rússia i

prendre partit amb el contrari em recorda els discursos d'en Franco. L'OTAN s'havia de dissoldre quan el mur de Berlín va ser enderrocat, i ho han fet? No, al contrari, anar posant (sic) bases a prop de Rússia. Si hagués sigut al contrari, tothom clamaria al cel, però ja sabem que només els russos són dolents", es queixava una activista molt coneguda a les xarxes.

La discussió és calenta. I alguns tracten d'aportar un nou punt de vista: no es pot acceptar que Rússia vulgui trencar la unitat d'Ucraïna amb el Donbass perquè en un futur "ens podrien amenaçar aquí amb Tabària. És molt perillós encoratjar la divisió del país". Una raó de pes considerable per entendre que Ucraïna no pot ser desmembrada. El cercle més proper a Puigdemont aposta en la intimitat (i moltes vegades públicament) per Putin i els seus, a qui consideren els aliats naturals del procés independentista català.

La via russa la va intentar obrir l'exresponsable de Relacions Internacionals de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), Víctor Terradellas, quan va visitar Moscou la tardor del 2017 i va intentar, en tres ocasions, buscar alguna porta oberta de l'administració moscovita a través de l'exdiputat de l'oficialista Rússia Unida, Serguei Màrkov. Quan es va entrevistar amb el català, Màrkov era professor de l'Institut Estatal de Moscou per a les Relacions Internacionals (Mgimo). Terradellas demanava el reconeixement d'una eventual declaració unilateral d'independència (DUI). La contraprestació seria reconèixer el domini de Rússia sobre la península de Crimea, que la potència de l'Est d'Europa havia envaït. Però també actuar com el desestabilitzador de la UE i, a més, aprovar una sèrie de lleis que farien de Catalunya el "paradís" de les criptomonedes al servei de Rússia.

No hi va haver manera que algú de l'administració russa fes algun gest. L'única referència va ser la que va fer el ministre d'Afers exteriors, Serguei Lavrov, quan el febrer del 2021 l'alt representant de la UE per a política exterior, Josep Borrell, va demanar l'alliberament del líder opositor, Aleksei Navalni. Lavrov li va recordar "els líders independentistes catalans que són a la presó per organitzar un referèndum, una decisió que la justícia espanyola no ha revocat malgrat que tribunals d'Alemanya i Bèlgica

s’hi han pronunciat en contra. Davant d’això, Espanya ha defensat el seu sistema judicial i ha demanat no dubtar de les seves decisions. És el que volem d’Occident en termes de reciprocitat”, va ser el dard enverinat llançat pel ministre rus.

La ‘invasió’ de Catalunya

El 16 de maig del 2017, Víctor Terradellas parlava amb Xavier Vendrell, exsecretari d’organització d’ERC i exconseller de Governació. Li comentava que l’ajuda russa era un fet. “Aquesta gent li va dir al president [...] si volia 10.000 soldats aquí (inintel·ligible) catalana [...] el cap de dalt de tot, eh?... Es va cagar a les calces. Et demano que aquesta conversa no surti d’aquí, d’acord?”, diu Terradellas. Però detalla, a més, que Rússia està disposada a pagar tot el deute de Catalunya.

Vendrell: Això a l’octubre?

Terradellas: El 23 o 34... espera, no, el 24. Vam fer venir el cap de Rússia [inintel·ligible] això i que pagaven tot el deute...

Vendrell: Haurien vingut els 10.000 tios aquí? Com els entrarien 10.000 tios aquí?

Terradellas: És clar... això es necessita... la infraestructura i tenir la potestat de tenir aeroport.

Vendrell: Jo crec que ho farien de manera bèstia... et fiquen un vaixell...”

Terradellas: Et fiquen un vaixell [inintel·ligible]...

Vendrell: Ja, però un vaixell rus, quan passi de [inintel·ligible] l’OTAN, li diran” on va vostè?”

Terradellas: L’Exèrcit espanyol ho fa així.

Vendrell: Els espanyols, sí, però Rússia intervén [inintel·ligible] l’OTAN reaccionarà... què farà l’OTAN?

Terradellas: Sí, sí, però sempre els he dit que no els vull. Jo no els vull. Jo sempre els he dit: mira, si féssim una cosa d’aquestes, la gent ens deixaria de seguida, ens deixaria de seguida. Tu no pots anar per la russa. S’ha de fer com fins ara. Ara, que sapiguem que caurà gent [inintel·ligible] el president, ho ha de saber... El president es va cagar l’altre dia. Diu “no vull ser responsable que ens matin gent”. I no vol ser responsable ni que et defensin com si fossis una urna, però necessites 100 morts. Per això sempre som nosaltres, el Miquel i jo, el Casals... poses un milió de persones a la plaça Sant Jaume, vull dir que des de plaça Catalunya fins a

Josep Lluís Alay, cap del gabinet de Carles Puigdemont, també va viatjar a Moscou per explorar el suport a la secessió catalana.

Adverteixen que si es reconeix la independència del Donbass, hi haurà llum verda per reconèixer després Tabàrnia

Colom està ple... I hauran de matar per entrar.

Vendrell: Se’ns passarà l’arròs [inintel·ligible]. No hi ha collons.

Pressions a Puigdemont

El 25 d’octubre del 2017, Víctor Terradellas enviava un missatge a l’aleshores president Puigdemont, que era al Palau de la Generalitat: “President, soc el Miquel [el que parlava amb el telèfon de Terradellas era Miquel Casals, amic comú]. Estem reunits el Víctor i jo amb aquesta gent. En 24 hores ens contesten. A més, miraran: 1) Que la Xina digui també la seva. 2. Que divendres, abans de fer res, facis videoconferència amb Pu”.

Mitja hora més tard, Terradellas insistia que Puigdemont cancel·lés una roda de premsa que tenia prevista per anunciar la convocatòria anticipada d’eleccions. Era només una tretxa per aconseguir aquest ajornament, perquè no hi havia emissari

Terradellas es va arribar a entrevistar en tres ocasions a Moscou amb l’exdiputat Serguei Màrkov

rus, ni suport de Moscou ni anunci de Vladímir Putin. Tot estava només en el terreny de les il·lusions d’un grup d’il·luminats independentistes:

Terradellas: Ho sento. Ni ens has escoltat, crec que ens ho mereixíem. Tot anava endavant i crec que hauríem pogut apurar fins a l’últim moment, llàstima.

Puigdemont: No tenia ja cap marge. I l’escenari era devastador per a Catalunya. Ho sento, sé que no és fàcil ni agradable d’acceptar, però no tenia cap convenciment que ens hauríem sortit.

Terradellas: Ens havien garantit la declaració aquesta tarda, Gorbtxov. Dinners per part xinesa. Et demanàvem apurar. A les 5 venia l’emissari de Putin. Estem a la porta de Palau. Ens has de rebre. Ens has de rebre. Retarda i dona’ns temps.

Puigdemont: Jo ara he de fer compareixença.

Terradellas: Doncs la retardes. I

parlem. Som el Carles, el Miquel i jo, aquí. A 50 metres de Palau. Anem cap a Canonges.

En una llibreta manuscrita de Víctor Terradellas confiscada per la Guàrdia Civil a la seu de l’Associació Igman, apareixia un escrit amb diverses anotacions sorprenents. El paràgraf central de les anotacions deia: “Unificar Bitcoin, demà [aquesta paraula estava ratllada] del volàtil. A l’or”. A sota, aquestes paraules unides per una fletxa: “màquina unificar estat protector”. I a sota, “legislació adequada al nou model econòmic”. La curiositat d’aquest document era que a la cantonada superior esquerra apareixia el nom de Putin en majúscules. I en la cantonada superior dreta, la paraula “finançament”.

El cap de l’oficina de Carles Puigdemont, Josep Lluís Alay, va ser el següent que va intentar obrir la porta del Kremlin a l’independentisme català. Va intentar servir-se de l’empresari Aleksandr Dmitrenko, a qui va fer que nomenessin ambaixador de la Cambra de Comerç de Barcelona a Moscou. A través de Dmitrenko va sondejar la possibilitat d’obrir-se una finestra amb els serveis secrets russos o d’algun polític de rellevància, tenint en compte que un dels socis d’aquest empresari era fill d’un

Continua a la pàgina 6

Ve de la pàgina 5

influent polític del cercle proper de Vladímir Putin.

El setembre del 2020, a Alay se li va obrir una escletxa d'esperança amb el nomenament de Ievgueni Primakov com a director de Rosstrudnitshestvo, l'organisme de les relacions internacionals del Kremlin. El 25 de juny del 2020, Alay avisava d'aquest nomenament Carles Puigdemont. "Una bona notícia de Moscou. El president ha nomenat el diputat Ievgeni Primakov (i director del programa de TV que et va entrevistar) com a director de l'Agència Federal Rosstrudnitshestvo, que depèn d'Exteriors i es dedica a promoure la presència de Rússia al món i a intercanvis polítics, econòmics i culturals a l'estranger. És Acció més IRL [l'Institut Ramon Llull] més Diplocat tot junt".

El 26 de setembre d'aquell any, Josep Lluís Alay es comunicava amb l'advocat Gonzalo Boye, a qui advertia, referint-se a Ievgeni Primakov: "Només fa dos mesos que el va nomenar Putin. Alguns diuen que té més poder que el ministre d'Afers Exteriors". Però ni la via Dmitrenko ni la via Primakov (a qui Alay va enviar una felicitació personal després del seu nomenament, a la qual el rus va contestar educadament) van donar

Gonzalo Boye no vol empenyar els russos.

resultat. L'administració de Vladímir Putin no va obrir cap canal d'entesa amb l'independentisme català, tot i que encara hi ha cercles que confien que, en una situació d'independència *de facto*, Moscou no dubtaria a reconèixer a Catalunya com a Estat sobirà encara que només fos per afeblir la Unió Europea. Aquesta tesi és rebatuda per molts cercles independentistes, més pragmàtics en aquesta qüestió i amb una visió més clara de les relacions geoestratègiques de Catalunya. ■

Finalment, després de cinc dies, arriba la condemna de Waterloo

El 21 de setembre del 2020, Carles Puigdemont apareixia en una manifestació a Brussel·les protestant contra el Govern prorús de Bielorússia. "Avui hem tingut l'honor d'acompanyar els bielorussos de Brussel·les en l'arribada de Svetlana Tikhanóvskaia [líder de l'oposició] al Parlament Europeu. Hem tornat a cantar *L'estaca* del nostre company Lluís Llach contra la dictadura i la repressió de Lukaixenko", va tuitejar. Això va alertar als seus màxims col·laboradors: "Els haurem de dir als russos que això és només per despistar", recomanava aquell mateix dia l'advocat Gonzalo Boye a Josep Lluís Alay, cap de l'oficina de l'expresident.

El tema dels russos resulta molt sensible. En una conversa del 3 d'octubre del 2020, Gonzalo Boye li aconsellava a Alay que s'havia "d'aportar intel·ligència, però no ficar-se en el que fot als russos". Poc abans, Josep Lluís Alay li comunicava al lletrat que "si apostem en públic pel Kremlin, fem-ho de debò".

No obstant això, aquest 28 de febrer passat, el Consell per la República (CxR), que presideix el resident a Waterloo, s'ha acabat mullant sobre la invasió d'Ucraïna. En un comunicat, aquesta entitat ha admès que, davant l'agreujament de la situació, "condemna les accions militars per part de la Federació Russa en territori d'Ucraïna, que impliquen una vulneració flagrant del dret internacional, i condemna el recurs a l'amenaça nuclear, que comporta un agreujament del conflicte i deteriora les condicions per a una resolució negociada". Aquesta ha estat la primera comunicació oficial del CxR, cinc dies després que s'iniciés l'atac de l'exèrcit de Vladímir Putin.

**SI ELS ANIMALS
T'IMPORTEN
LA TEVA SIGNATURA
ÉS IMPORTANT**

**iUneix-te a la Iniciativa
Ciutadana Europea!**
savecrueltyfree.eu

SOM FEMINISTES

8 de març

Dia Internacional
de les Dones

La **Diputació de Barcelona** treballa al costat dels ajuntaments per impulsar polítiques d'igualtat. Construïm pobles i ciutats feministes.

#8M #DiaDeLesDones
www.diba.cat/diadores

Cop a la màfia dels prostíbuls

L'amo del Paradise de la Jonquera, José Moreno, afronta una multa de 21,7 milions d'euros per frau a Hisenda en la gestió d'aquest establiment d'explotació sexual, considerat el més gran d'Europa

El Paradise de la Jonquera és el bordell més gran d'Europa.

R. CALVO

Com li va passar a Al Capone, finalment, l'amo del megaprostíbul Paradise de la Jonquera, José Moreno, *el Viejo*, ha estat enxampat i encausat per delictes fiscal. Afronta una multa de 21,7 milions d'euros per frau en les declaracions de l'IVA, de l'IRPF i de l'impost de societats.

La UDEF de la policia nacional va encetar, l'any 2010, una investigació sobre les xarxes de proxenetisme més importants que actuen

a Espanya, en una operació dirigida pel jutjat núm. 4 de l'Audiència Nacional. Això va culminar amb una batuda, l'any 2015, en la qual es va detenir una cinquantena de responsables dels principals prostíbuls que hi ha a la geografia espanyola, entre els quals el Paradise, considerat el bordell més gran d'Europa, on treballen unes 200 dones.

Ara, el magistrat José Luis Calama ha tancat la instrucció del cas i ha imputat 32 persones, que estaven al capdavant de cinc organitzacions dedicades a l'explotació sexual i una sisena que s'encarregava de donar

cobertura financera a tota aquesta trama. Per a tots ells, el jutge reclama multes que sumen 111 milions d'euros.

En el cas de José Moreno, l'amo del Paradise, se li imputa un frau d'11,7 milions en la declaració de l'IVA, 7 milions en l'impost de societats i 3 milions en l'IRPF. La UDEF va aconseguir accedir a la comptabilitat d'aquesta trama de bordells i va descobrir que les declaracions oficials d'impostos no coincidien en absolut amb els moviments reals de diners en els seus comptes bancaris.

Malgrat la intervenció policial i l'actuació de l'Audiència Nacional el cert és que, un cop passada la pandèmia de la covid, la majoria d'aquests grans prostíbuls, com és el cas del Paradise, han tornat a obrir les portes i a funcionar. José Moreno ja va ser jutjat l'any 2014 per la seva relació amb una xarxa de proxenetes que traficava amb dones del Brasil i ara s'haurà de tornar a asseure al banc dels acusats per delictes fiscal.

Segons ha transcendit, José Moreno ha desviat, en els últims anys, grans quantitats de diners a Colòmbia, on ha fet inversions immobiliàries. Per això, podria acabar marxant d'Espanya per eludir les fortes sancions que li poden caure. ■

Una societat de Guipúscoa centralitzava les transaccions

Les investigacions de la UDEF –la mateixa unitat policial que va perseguir la fortuna dels Puig– han permès descobrir el paper determinant que tenia, en l'ocultació dels moviments econòmics d'aquesta trama de macroprostíbuls, la societat Larratrak SL. Aquesta companyia, que té la seu a Guipúscoa –i, per tant, està sotmesa al règim foral basc–, era l'encarregada de fornir els datàfons a través dels quals es feien les transaccions dineràries als bordells.

La finalitat d'aquesta operativa era doble: d'un cantó, permetia garantir la discreció dels clients dels prostíbuls, ja que Larratrak SL no té cap vincle formal amb l'explotació d'aquests locals i, d'aquesta manera, l'ús de la targeta de crèdit no aixecava cap sospita a ulls de tercers; de l'altre, mantenia l'opacitat d'una gran part dels diners que movia aquesta trama, ja que des de Larratrak SL es feien grans disposicions de diners en efectiu i transferències a terceres societats vinculades amb els amos dels bordells.

Per fer aquesta tasca i donar cobertura a la xarxa d'explotació sexual, la companyia basca es quedava una comissió d'un 6,5% de les transaccions fetes. Aquesta trama de prostíbuls, dirigida per cinc organitzacions, controlava unes 2.000 dones arreu d'Espanya, i Larratrak SL centralitzava el cobrament dels "serveis" a través de 136 datàfons. Segons les investigacions policials, hi havia una vintena de prostíbuls que estaven associats a aquesta operativa fraudulenta.

La vergonya de Catalunya

La Jonquera és el primer poble del Principat, entrant per l'autopista des de França. La controvertida i ambigua legislació espanyola sobre la prostitució ha permès que, en aquest indret geogràfic, s'hi hagi consolidat un gran focus de comerç sexual, amb el megabordell Paradise, inaugurat l'any 2010, com a establiment més conegut i emblemàtic.

A la majoria dels països europeus, la prostitució està molt regulada i les legislacions més avançades promouen la seva erradicació, imposant fortes sancions als proxenetes i també als clients. Això ha fet que la Jonquera i el Paradise s'hagin convertit en un

referent pels puteros del sud de França, que hi acudeixen en massa i omplen les butxaques de José Moreno, *el Viejo*. També molts camioners de pas s'hi aturen per "passar l'estona".

Els veïns de la Jonquera estan dividits, entre els qui consideren que és una vergonya que aquesta localitat estigui estretament associada a la prostitució i els qui ho veuen com una oportunitat per dinamitzar el comerç local, que es beneficia de la presència de les prostitutes i dels clients.

En tot cas, per a la imatge internacional de Catalunya, els bordells de la Jonquera i de l'Alt Empordà són una pèssima carta de presentació de cara als viatgers i turistes que arriben d'altres països d'Europa.

Indignació per l’adjudicació d’una altra residència a Cinta Pascual

Els familiars dels usuaris i els treballadors de Mossèn Vidal i Aunós es mobilitzen

T. BASTIDA

Cinta Pascual és la presidenta de l’Associació Catalana de Recursos Assistencials (Acra), la patronal que aplega les empreses gestores de residències per a la gent gran, vinculada a Foment de Treball. Però, a la vegada, Cinta Pascual és també la directora general i cap visible de L’Onada Serveis, una empresa radicada a la Ràpita (Montsià) que, en els últims anys, ha experimentat una fulgurant expansió, i actualment ja té una trentena de centres arreu de Catalunya.

Aquesta doble condició aixeca moltes suspicàcies entre els altres socis de l’Acra. I és que, gràcies a aquest càrrec de representativitat i a la proximitat política de Cinta Pascual a ERC, l’empresa L’Onada Serveis està aconseguint que, d’un temps ençà, la Generalitat l’estigui afavorint amb nous contractes de gestió, en detriment de la lícita competència.

Amb Cinta Pascual, L’Onada sempre guanya.

L’any 2020, en els moments més durs de la pandèmia, L’Onada Serveis ja va ser l’adjudicatària directa de la gran residència per a la gent gran de Premià de Mar, de 322 places, que fins aleshores gestionava l’empresa Domus Vi i que va ser confiscada per la Generalitat, que la va donar a Cinta Pascual.

Ara la història es repeteix a la residència Mossèn Vidal i Aunós, al barri de la Bordeta de Barcelona, que té una capacitat per a 112 persones. El departament de Drets Socials ha decidit donar la gestió d’aquest centre, que fins ara feia la Fundació Vella Terra, a L’Onada Serveis.

Amb una diferència substancial: si la Generalitat va decidir confiscar la residència de Premià de Mar va ser a causa de l’elevada mortalitat provocada per la covid que s’hi va registrar i a les deficiències de gestió detectades per part de Domus Vi. En canvi, en el cas del centre Mossèn Vidal i Aunós, tant els usuaris com els seus familiars i els treballadors valoren molt positivament la tasca realitzada per la Fundació Vella Terra.

Aquesta entitat va rebre, fa dos anys, l’encàrrec de la Generalitat d’assumir el control de la residència del barri de la Bordeta, on la covid va provocar greus estralls: el 87% dels usuaris van resultar contagiats i en van morir 29. Els dos anteriors

gestors del centre geriàtric –la UTE Ingesa-Aspreosat i Eulen– havien provocat una allau de queixes pel seu mal servei.

En el cas d’Ingesa-Aspreosat (filial del grup constructor OHL), la seva gestió va ser caòtica, amb incompliment de ràtios de personal, mala alimentació, neteja insuficient i manca de l’equipament mínim per a la vida quotidiana (llençols, tovalloles, etc.). La seva successora, Eulen, va menar una gestió nefasta de la pandèmia i, a més, s’hi van denunciar casos de

L’empresa de la presidenta de l’Acra també va ser beneficiada, en plena pandèmia, amb la gestió del geriàtric de Premià de Mar

maltractaments i, fins i tot, l’agressió sexual a una de les usuàries.

Quan la Fundació Vella Terra es va fer càrrec de la residència Mossèn Vidal i Aunós s’hi va trobar un panorama “devastat”. En els últims dos anys ha aconseguit capgirar la situació i, ara, els usuaris, els familiars i els treballadors mostren la seva satisfacció per la tasca feta. Per això, han iniciat mobilitzacions contra el canvi de gestió decidit per la Generalitat. ■

Una representant del “sector negocis” d’ERC

Oriol Junqueras sempre treu pit que a Esquerra mai no s’hi ha produït cap cas de corrupció política. Però això no obsta perquè en l’entorn del partit s’hagi creat, en els últims anys, un potent “sector negocis”, del qual són exponents Xavier Vendrell o Oriol Soler, detinguts i imputats en el marc del cas Volhov.

Cinta Pascual, CEO de L’Onada Serveis i presidenta de l’Acra, també forma part d’aquest selecte club d’empresaris que es mouen en l’entorn d’ERC i que gaudeixen d’importants ajudes i favors de la Generalitat. A més, Cinta Pascual va ser nomenada, l’any 2020, membre del consell assessor de l’empresa Aigües de Catalunya SL, propietat del grup valencià Global Omnium, que presideix David Madí, l’ex-mà dreta d’Artur Mas.

Igual que Xavier Vendrell i Oriol Soler, David Madí també està imputat en l’operació Volhov, un sumari que ha passat a l’Audiència Nacional, perquè se’ls acusa, entre altres delictes, de suposat “terrorisme”. I això ja són paraules majors.

El PSC reclama la dimissió de Lluís Salvadó

Les Terres de l’Ebre són un dels bastions polítics importants que té ERC, i Cinta Pascual, en el vessant empresarial, forma part d’aquest nucli de poder. El referent indiscutible d’Esquerra en aquesta zona és el diputat Lluís Salvadó, que amb anterioritat va ser alcalde de la Ràpita i secretari d’Hisenda de la Conselleria d’Economia i Finances, en temps d’Oriol Junqueras.

Des d’aquest càrrec, Lluís Salvadó va jugar un paper determinant en els preparatius del referèndum de l’1-O del 2017. Per aquest motiu va ser detingut

i, en l’actualitat, està a l’espera de judici per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), ja que, com a diputat, té la condició d’aforat.

Aquesta setmana passada, el grup del PSC al Parlament ha demanat la dimissió de Lluís Salvadó, com a president de la comissió sobre el delta de l’Ebre, per unes declaracions en què acusava l’Estat d’inacció en aquest espai natural, greument afectat per la regressió i el canvi climàtic. Segons el PSC, Lluís Salvadó “menteix”, ja que és impossible que l’actuació de moviments de sorres que té planificada la Generalitat es faci en un any, com s’ha anunciat, ja que fer un dragatge marí implica presentar un informe ambiental ordinari, un procediment que costa més d’un any de tramitar.

Les incompatibilitats posen contra les cordes Sanchis al Parlament

La CCMA hauria de destituir de forma immediata el director de TV3

ROSA MOLINS

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) hauria de destituir immediatament Vicent Sanchis del seu càrrec de director de TV3 després que no donés explicacions convincentes de les incompatibilitats per exercir-lo en la seva compareixença, aquest divendres passat, 25 de febrer, a la comissió parlamentària de control d'aquest organisme.

Els portaveus dels grups del PSC-Units per Avançar, En Comú Podem, Vox i Ciutadans van acorralar Sanchis en aquesta comissió amb les seves preguntes relacionades amb la seva vinculació amb l'empresa Comunicació Vinària SL, de la qual és accionista i administrador suplent, i que contracta sovint la mateixa CCMA.

"Em vaig equivocar. Ho sento"

Una de les incompatibilitats que van posar sobre la taula els diputats de l'oposició és que Vicent Sanchis va fer constar a la declaració de béns patrimonials dels alts càrrecs de la Generalitat que té un 10% de les accions de Comunicació Vinària

Vicent Sanchis, a la comissió parlamentària de control de la CCMA, el 25 de febrer passat.

SL. La llei 13/2005 del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat assenyalava que "no poden tenir, individualment o juntament amb llurs cònjuges, convivents -d'acord amb la normativa d'unions estables de parella- o altres familiars de primer

grau de consanguinitat o afinitat, la titularitat de participacions que representin un percentatge igual o superior al 10% del capital en empreses que tinguin concerts, convenis o contractes de qualsevol mena amb el sector públic estatal, autonòmic, comarcal o local". Sanchis

va defensar-se dient que només tenia un 9% del capital de l'empresa i va dir als diputats que l'interpel·laven que anessin al Registre Mercantil a comprovar aquesta dada. No va ser fins a la quarta vegada que li van plantejar aquesta incompatibilitat que va dir que havia estat un error seu a l'hora de complimentar la declaració de béns patrimonials, un error que, a hores d'ara, continua sense ser solucionat.

L'altra qüestió que suposa la incompatibilitat legal de Sanchis per exercir com a director de TV3 és que des del 24 de desembre del 2019 figura com a administrador suplent de Comunicació Vinària SL. El Butlletí Oficial del Registre Mercantil (BORME) va publicar el 3 de gener

És administrador suplent de Comunicació Vinària, que ha signat 16 contractes i convenis amb la CCMA des del 2017

del 2020 aquest nomenament. L'article 3 de la Llei del règim d'incompatibilitats diu que "els alts càrrecs al servei de la Generalitat han d'exercir llurs funcions amb dedicació plena i absoluta, i no poden compatibilitzar llur activitat amb l'exercici de cap altre lloc, càrrec, representació, professió o activitat mercantil, professional o industrial, de caràcter públic o privat, per compte propi o aliè". Per intentar justificar que compatibilitzi la direcció de TV3 amb el fet de ser administrador suplent d'una empresa que firma contractes

De la reprovació inicial a sortir amb "deshonor" i "la cara vermella"

Vicent Sanchis va ser nomenat director de TV3 el 13 de març del 2017 per decisió del president de la Generalitat, Artur Mas, a través d'un consell de govern de la CCMA, controlat pel seu partit i presidit per Núria Llorach. El 6 d'abril, tres setmanes després, el Parlament reprovava el seu nomenament per 73 vots a favor i 60 en contra. Només els diputats de Junts pel Sí li van donar suport. La direcció de la CCMA i Sanchis van ignorar la decisió del Parlament i no només va continuar com a director, sinó que en nombroses ocasions ha afirmat, al llarg d'aquests anys, que no pensava fer cas de la decisió sobirana del Parlament. Jéssica Albiach, portaveu d'En Comú Podem, el grup que va

Susanna Segovia (En Comú Podem): "Aquest no serà el millor 'broche de oro' per al seu pas per TV3"

presentar la moció de reprovació, en aquell ple del Parlament, va dir: "Com ha de ser neutral un senyor que ens ha dit idiotes i tramposos!". Fins i tot Albert Botran, de la CUP, va dir que s'havien "perdut les formes".

Susanna Segovia, també d'En Comú Podem, va dir divendres a Sanchis que l'escàndol de les incompatibilitats "no serà el millor *broche de oro* per al seu pas per TV3". Anna Grau, de Ciutadans, va afegir que "sortirà de TV3 amb deshonra, amb la cara vermella i el cul també vermell". Sanchis va encaixar malament les crítiques, va replicar a Segovia que no era ella qui decidia com tancava el seu pas per TV3 i va dir que se'n va "amb la consciència molt tranquil·la".

i convenis amb la CCMA, Sanchis va treure importància a aquest càrrec.

La figura d'administrador suplent està regulada per la Llei de societats de capital, vigent des del juliol del 2010. L'article 216 d'aquesta llei estipula que "podran ser nomenats suplents dels administradors per al cas que cessin per qualsevol causa un o més d'un dels administradors". A més, diu aquest article, que "si els estatuts socials estableixen un termini determinat de durada del càrrec d'administrador, el suplent s'entendrà efectuat pel període pendent de complir per la persona de la qual es cobreixi la vacant".

Vicent Sanchis ha ocultat que ocupa el càrrec d'administrador suplent de Comunicació Vinària SL a la declaració de béns patrimonials dels alts càrrecs de la Generalitat. Una de les caselles d'aquesta declaració demana explícitament si es té algun càrrec en societats mercantils. Sanchis hi ha fet constar la paraula "cap". A la comissió de control de la CCMA de divendres passat, va treure importància al càrrec que té a Comunicació Vinària SL, però, en aquest cas, no va recórrer a justificar que el negui a la declaració de béns patrimonials dient que es va equivocar.

El nerviosisme de Sanchis en el decurs de la comissió es va notar en alguns dels errors que va cometre en expressar-se. Per exemple, es va referir al càrrec d'administrador suplent com a administrador vacant. Quan la diputada Beatriz Silva, del grup del PSC-Units per Avançar, li va preguntar sobre aquesta incompatibilitat, el director de TV3 li va etzibar: "Li desitja algun mal a l'administrador d'aquesta empresa?". La llei no limita la substitució de l'administrador d'una empresa per un de suplent només en els casos de malaltia o mort, com va donar a entendre Sanchis, sinó que pot ser deguda a qualsevol altra causa.

"Intento ser tan honrat com puc. Vostè sempre parteix de la desconfiança. Si passa algun cas dimitiré d'un costat o de l'altre", va continuar Sanchis. És a dir, que si es trobés en la tesitura d'haver de triar entre continuar dirigint TV3 o deixar de ser membre de la direcció de Comunicació Vinària SL no té clara quina seria la seva opció. L'administrador de Comunicació Vinària SL és Salvador Cot.

A part de les incompatibilitats legals que es van dilucidar, a la sessió

Esbroncades, amenaces i falta de respecte als diputats, a l'estil Pujol

La intervenció de Vicent Sanchis a la comissió de control del Parlament el divendres 25 de febrer va recordar la de l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol quan va comparèixer, el setembre del 2014, a la comissió parlamentària que va investigar-lo després que reconegués que durant tot el seu mandat havia amagat una fortuna a l'estranger. En aquella compareixença, Pujol va esbrancar els diputats a l'hora de respondre les seves preguntes. Sanchis, que ha fet la seva carrera professional a l'ombra de Pujol, va actuar igual. Va esbrancar els diputats, va faltar-los al respecte, va exigir que es retractessin de les seves acusacions i va amenaçar-los amb querelles. Va justificar la seva actitud explicant que, segons la seva escala de valors, "és millor ser xulo que mala persona". També va afirmar que no el preocupava que el seu cas acabés a l'Oficina Antifrau.

La presidenta de la CCMA, Núria Llorach, i l'administrador de Comunicació Vinària SL, Salvador Cot, en la firma del conveni entre les dues entitats corresponent a l'any 2019.

de control parlamentari de la CCMA també s'hi van plantejar les incompatibilitats ètiques. Vicent Sanchis és accionista i administrador suplent d'una empresa que ha signat 11 contractes i 5 convenis amb la CCMA des que ell dirigeix TV3. A la web de la transparència de la CCMA hi figuren contractes amb Comunicació Vinària SL des de l'any 2016, tots ells relatius a pagaments a Salvador Cot per les seves intervencions als programes *El Matí de Catalunya Ràdio*, *Els matins*, de TV3, *Més 324*, també de TV3, i diferents programes informatius especials. L'últim contracte de Comunicació Vinària SL amb la CCMA per intervencions de Salvador Cot a TV3 es va firmar el 4 de setembre del 2017, quan Sanchis ja feia mig any que dirigia la televisió de la Generalitat.

D'altra banda, cada any, el portal de la transparència reflecteix que entre aquest organisme i Comunicació Vinària SL es firma un acord marc de col·laboració. El primer d'aquests acords marc es va signar l'11 de maig de 2017, menys de dos mesos després que Vicent Sanchis fos nomenat director de TV3. El darrer d'aquests acords marc es va firmar el 14 de juny de l'any passat i té validesa fins al juliol. Des del 2013, Comunicació Vinària, editora del mitjà digital *vadevi.cat*, organitza els Premis Vinari, per donar a conèixer i potenciar la producció de vins a Catalunya. El portal *vadevi.cat*, del grup editorial elMón i editat per Comunicació Vinària SL, va anunciar el 9 de juliol del 2015 que Vicent Sanchis s'incorporava al Grup Vadevi i als Premis Vinari. Assumia el càrrec

d'adjunt a l'editor del Grup Vinari "amb atribucions sobre les àrees d'expansió, patrocinis i nous projectes". La CCMA dona suport a aquests premis. La gala d'entrega dels guardons del 2021 es va celebrar a l'Auditori de Vilafranca del Penedès, el 8 d'octubre. Els mitjans oficials de la gala van ser TV3 i el digital *elMón*, del qual Salvador Cot és l'editor.

A la gala de l'any 2020, el mateix Vicent Sanchis, a qui el conductor de l'acte, Màrius Serra, va presentar com a director de TV3, va entregar tres dels premis que es van concedir. A la comissió de control de divendres, Sanchis va justificar la seva participació en l'acte d'entrega de premis organitzat per l'empresa de la qual és accionista i administrador

Des que va arribar a la direcció de TV3, el Canal 33 transmet els Premis Vinari, organitzats per l'empresa de la qual és accionista

Comunicació Vinària SL està domiciliada en un local propietat seva pel qual cobra 1.000 euros de lloguer cada mes

suplent dient que ho va fer en substitució de la presidenta de la CCMA, Núria Llorach.

Una altra incompatibilitat ètica denunciada pels diputats de l'oposició és que des del 19 de gener Comunicació Vinària SL s'ha domiciliat en un local del carrer Aribau propietat de Sanchis des de fa vint anys. Quan Beatriz Silva li va retreure, Sanchis va contestar: "Alting. Truqui a Alting. És la meua empresa administradora, la que lloga aquest pis. Aquest pis és a Aribau-passeig de Gràcia, ja que vostè ho sap tot. Té 100 metres quadrats. Està llogat a 1.000 euros. Per què? Perquè aquesta empresa em paga 1.000 euros. En té prou amb això o li he d'explicar més coses? Creu que aquí hi ha alguna maniobra amagada. 1.000 euros". No va aclarir qui els paga a Alting. ■

Laporta es carrega un espai de ràdio que li era hostil

Des de l'ombra, amb l'ajuda de les clavegueres del Govern i de bona part de la premsa, va fer tancar a l'emissora RKB l'històric 'Sin concesiones'

J. BRUCH

La pressió del FC Barcelona a través del seu aparell mediàtic i del seu poder a les clavegueres de la Generalitat han aconseguit tancar un programa de ràdio que ha estat durant quaranta anys dedicat a informar sobre el Barça. Era un dels objectius de la *gestapo* de Laporta des que va arribar a la presidència i va voler destapar com un dels escàndols de l'anterior etapa de Bartomeu el fet que alguns mitjans mantinguessin un conveni de col·laboració amb el club.

Com que aquesta era una realitat que, si Laporta hagués volgut mostrar públicament, hauria incomodat a almenys una quinzena de mitjans, l'assumpte no ha anat a parar a la Fiscalia provincial. De sotamà, no obstant això, des del club s'ha manipulat i filtrat informació perquè les xarxes, amb l'odi desbocat dels mateixos periodistes, impulsessin

Joan Laporta ha "esborrat" de les ones un periodista crític amb la seva gestió.

un assetjament irrefrenable al programa de ràdio *Sin concesiones*, que s'emetia des de RKB fins a la setmana passada.

Les xifres revelades del conveni amb la productora, d'uns 50.000 euros anuals, van provocar tal reacció a les xarxes i altres mitjans,

entre ells TV3 i Catalunya Ràdio, que l'emissora va tallar el cable del micròfon quan el responsable de l'espai, Marçal Lorente, havia iniciat el programa. Un notari i un advocat van donar fe d'aquests fets. RKB va emetre un comunicat pusil·lànim justificant-se en el desconeixement

de l'acord amb el Barça. Fonts de l'emissora van confirmar haver rebut pressions des de diferents ressorts del Govern.

La mateixa premsa i els altaveus laportistes van incidir en el fet que RKB és una emissora il·legal, sense audiències verificables ni llicència, per sostenir davant l'opinió pública una campanya tan agressiva i llampec, coordinada des del costat fosc del club. Si fos una emissora pirata, la Generalitat, responsable de l'espai radioelèctric, l'hauria tancat fa temps, perquè hi consta domicili so-

Una acció llampec i molt agressiva de tot l'entorn va acabar en fortes pressions, a les quals va cedir l'emissora RKB

cial, titularitat i ubicació de les antenes des d'on emet.

"Hi ha periodistes que han cobrat del club", va ser la funesta, imprudent i controvertida afirmació del CEO Ferran Reverter, origen d'un estat d'opinió que s'ha crispat amb intoxicacions des del club, que, alhora, té la necessitat d'amagar tots els ajuts a la premsa amiga de Laporta en el seu anterior mandat. El 2009, per exemple, el Barça pagava al Grup Godó 1,5 milions anuals en virtut d'un conveni que va alleujar la tensió amb *Mundo Deportivo* i *La Vanguardia* fins a les eleccions del 2010.

Acords que s'han mantingut en el temps. Josep Maria Bartomeu no va renovar en un moment del seu mandat el generós acord heretat amb TV3 i Catalunya Ràdio. Ho va fer en resposta a les falsedats i la manipulació en contra de la seva junta, mentre que Laporta acaba de restaurar-lo sense escatimar recursos a favor d'una Corporació que, des de fa mesos, porta cantant les gestes i els encants de Laporta. Dins d'aquest gran joc, RKB i *Sin concesiones* són només una anècdota.

Sobre la tempesta desfermada en contra del programa *Sin concesiones* i del seu director ha cridat l'atenció la participació activa i molt agressiva de mitjans i periodistes beneficiaris de subvencions del Barça per la via d'aquest mateix tipus de convenis. ■

Les subvencions i convenis del Barça s'acumulen amb els que atorga la Generalitat

Els acords que Bartomeu mantenia amb els mitjans de comunicació es van signar amb *El Periódico*, Grup Godó (*La Vanguardia*, RAC1, *Mundo Deportivo*), *Sport*, *Ara*, *Crónica Global* (*Culemanía*), RKB, SER, COPE, Onda Cero, Ràdio Flaix i la productora d'Albert Lesán. Joan Laporta, a la seva arribada, en va tallar alguns i n'ha recuperat uns altres, com els de la Corporació (TV3 i Catalunya Ràdio), sempre amb aquesta generositat que el caracteritza. La majoria d'aquests són beneficiaris també d'acords de subvenció per part de la Generalitat, com, per exemple, el diari *Ara*, amb 538.109 euros; *Mundo Deportivo*, amb 171.567 euros; *El Periódico*, amb 1.541.436 euros; *La Vanguardia*, amb 2.648.987 euros, i RAC1, amb 1.929.346 euros. El cas de *Sin concesiones*, un programa modest ara esborrat del mapa periodístic, no és per descomptat ni una excepció ni un escàndol.

La premsa volia un cap i va caure el més feble

Resulta significatiu que fos el mateix club qui va obrir la caixa de pandora quan va incloure en el paquet de presumptes casos il·lícits el fet que hi hagués periodistes a sou. Així es va filtrar des del club per generar el màxim malestar entre els aficionats i, sobretot, entre la premsa, que s'havia fet la indignada fins que, després del *forensic*, el mateix Laporta va haver d'admetre la inexistència d'aquestes pràctiques enteses com a susceptibles de cap delictes. Com que la premsa laportista s'havia cansat d'exigir "sang" i "caps" per la via de les investigacions internes, al club es va decidir finalment actuar des de l'ombra contra el més feble.

PERLES /// L'Uixer Espia

La CUP nota la 'desactivació' del diputat Carles Riera

La pèrdua de l'escó del secretari tercer de la Mesa del Parlament i diputat de la CUP, Pau Juvillà, va iniciar una tempesta política a l'independentisme. Però més enllà del debat sobre la desobediència, el resultat va fer que la CUP hagi hagut de substituir Juvillà a la mesa del Parlament. Els anticapitalistes van decidir que Carles Riera ocuparia el seu lloc a l'òrgan rector de la cambra. La decisió va ser aplaudida inicialment per tot el grup.

Però passats els dies hi ha qui pensa que destinar Riera a fer feina des de la mesa farà que "es perdi un actiu molt important en la feina del dia a dia de comissions i la vida parlamentària del grup", en paraules d'un dels seus companys. "És un dels que té més experiència i ens anava molt bé", lamenta. Amb tot, esperen que el grup no noti el seu canvi de rol.

Comparacions desafortunades

La invasió de Rússia a Ucraïna va fer que tots els partits es posicinessin respecte al que passa. En general, les valoracions eren previsible i encaixaven amb la línia ideològica de cada grup. Però a JxCat hi va haver un diputat que, durant el ple del Parlament, va intentar arremetre contra Espanya comparant la situació de Rússia i Ucraïna amb la de Catalunya i l'Estat durant l'1 d'octubre del 2017. El diputat en qüestió era Joaquim Calatayud, que no només va provocar la queixa dels constitucionalistes sinó també que la consellera d'Acció Exterior, Victòria Alsina –del seu partit–, acabés desautoritzant-lo.

Pere Aragonès es resigna i claudica davant de JxCat

El Govern de la Generalitat i l'executiu de l'Estat espanyol encara tenen pendent la segona reunió pública de la taula de diàleg. S'està retardant, però les dues parts asseguren que tenen molt interès a celebrar-la. La primera, que es va fer a Barcelona, va suposar una presa de contacte i poca cosa més, però tant Catalunya com Espanya van destacar la necessitat de dialogar i buscar una solució al conflicte polític. La polèmica, però, va venir de la mà del president català, Pere Aragonès, i JxCat. Aragonès volia que tots els membres de la delegació catalana fossin membres del Govern, per dotar de caràcter institucional la taula i que pogués ser un òrgan d'executiu a executiu. Junts, però, es va entestar a enviar-hi un sol membre del Govern, el vicepresident Jordi Puigneró, i tres membres del partit que no són al consell executiu. La discrepància es va tancar amb Aragonès anant-hi només amb dos consellers d'ERC i assegurant que en pròximes reunions intentaria convèncer JxCat. Ara, però, a les portes de la segona reunió, l'equip d'Aragonès assegura que està resignat, que sap que no té res a fer en això amb JxCat, i que tornarà a enviar-hi només consellers d'ERC, claudicant així davant l'absència que imposa Junts.

El PSC fa una oposició calmada i Junts, en canvi, és el soci agressiu

La darrera sessió de control al Govern del ple del Parlament de Catalunya va deixar palès, una altra vegada, que Esquerra Republicana (ERC) i Junts x Catalunya (JxCat) no tenen la millor de les relacions. Des de fa setmanes, els de Laura Borràs utilitzen les preguntes al president, Pere Aragonès, per arremetre contra algun dels aspectes amb els quals discrepen d'ERC.

La taula de diàleg, la relació amb el govern espanyol o l'estratègia independentista acostumen a ser alguns dels temes recurrents en el discurs del president del grup de JxCat, Albert Batet, quan pregunta a Aragonès. A la darrera sessió de control, però, hi va afegir també un parell de retrets al líder del PSC i cap de l'oposició, Salvador Illa. Paral·lelament, els socialistes

utilitzen aquestes preguntes últimament per fer oferiments de col·laboració, per demanar consensos i per reclamar acostaments de postures. Tot plegat, a l'últim ple

En la darrera sessió de control va semblar que els socialistes formaven part del Govern i que JxCat no hi participava

va semblar més que formés part del Govern el PSC que no pas JxCat, i més que fos l'oposició Junts que el PSC. I és que la calma en el discurs i l'agressivitat en els plantejaments no sempre es corresponen amb el fet de ser al Govern o de liderar l'oposició.

Por a Palau pel protagonisme de Victòria Alsina

L'atac de Rússia a Ucraïna va fer que totes les institucions posessin el focus a la zona. Més enllà de poder evacuar la seva població, tots els territoris europeus van buscar tenir un perfil propi o diferenciar-se de la resta, donada la desorientació inicial de la UE. A Catalunya, el Govern va voler treure pit amb un oferiment per a acollir refugiats. Però a l'equip directe del president, Pere Aragonès, al nucli dur de Palau, van mirar amb recel que la consellera d'Acció Exterior, Victòria Alsina, comencés a tirar d'agenda, mantingués reunions o converses i plantegés iniciatives al marge del president. Una figura de JxCat amb protagonisme és sempre motiu d'alarma a Palau. I en aquest cas la por de deixar-la créixer ja va provocar comentaris crítics.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, Victòria Alsina, està disposada a diferenciar-se dels seus predecessors en el càrrec en matèria de presència internacional davant una greu crisi com la d'Ucraïna, que, a més, pot comportar refugiats. El seu equip afirma que amb ella la Generalitat tindrà més interlocució directa amb Europa per poder posar en marxa iniciatives pròpies amb independència del que faci l'Estat espanyol.

Andorra nega a les dones el seu dret a interrompre l'embaràs, fins i tot en casos de violació

Les obliga a viatjar a Catalunya o a França i a pagar entre 300 i 6.000 euros per avortar

Stop Violències és la primera entitat feminista d'Andorra que va convocar una manifestació pel dret a l'avortament.

M. MÁRQUEZ

Dilluns de la setmana passada, el moviment feminista internacional celebrava la despenalització de l'avortament a Colòmbia, un canvi legislatiu històric per a un país on, cada any, unes 400 dones eren processades per avortar. Una gran notícia, sens dubte, tot i que, com assenyala l'associació feminista Stop Violències, d'Andorra, “un dret no es guanya fins que és de totes” i, precisament, les dones andorranes no el poden exercir: al Principat

d'Andorra l'avortament és il·legal i està contemplat al Codi Penal.

És un “delicte contra la vida humana prenatal” i comporta penes de fins a dos anys de presó per a les dones que el duguin a terme i de fins a tres anys de presó i cinc d'inhabilitació per als metges que el practiquin. Aquesta legislació tan restrictiva és un problema per a les andorranes que volen avortar, les quals estan obligades a desplaçar-se a altres països, a parir i a donar el nadó en adopció o bé a recórrer a mètodes no segurs.

Al Principat, és il·legal avortar fins i tot en cas de violació, quan la vida del fetus no és viable fora de l'úter matern o quan la salut de la dona està en perill, unes situacions que l'Oficina de l'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Drets Humans (OHCHR, per les sigles en anglès) reclama que cal despenalitzar. L'òrgan de l'ONU afirma que les lleis que castiguen l'avortament són “discriminatòries” i suposen “un obstacle perquè les dones tinguin accés a l'atenció mèdica”, i recorda que la jurisprudència internacional

indica que “negar l'accés a l'avortament a les dones en aquests casos viola el dret a la salut i a la privacitat” i, com va afirmar el relator especial en un informe del 2016, “vulnera el dret de les dones a no ser sotmeses a tortura o maltractaments”.

Andorra, però, es nega a complir les directrius de l'ONU, de manera que les andorranes i les temporeres que treballen al país es veuen obligades a anar a França o a Catalunya per avortar, una solució que no està a l'abast de totes, ja que implica un esforç econòmic important. Segons Stop

Violències, en funció del trimestre d'embaràs les dones han de pagar entre 300 i 6.000 euros: de 300 a 500 quan es tracta d'un avortament de primer trimestre, i de 4.000 fins a 6.000, depèn de la clínica, quan és a partir del segon trimestre.

A aquestes despeses s'hi ha d'afegir el viatge d'Andorra a Barcelona –a la resta de Catalunya no hi ha clíniques on puguin avortar–, l'estada i el desplaçament de tornada. Sovint les dones han d'anar a la capital catalana diverses vegades, fins que troben el centre adequat, i fins i tot passar-hi alguna nit, un temps de què moltes no disposen perquè no poden faltar a la feina.

Les andorranes pateixen per partida doble, ja que,

L'ONU considera tortura negar l'accés a l'avortament en cas de violació, de perill per a la salut de la dona i de no viabilitat del fetus

quan venen a Catalunya, també han de fer front a les barreres que la llei imposa a les dones que volen avortar. En primer lloc, com la resta de persones amb la condició d'immigrants, no poden accedir al sistema públic de salut si no es tracta d'una urgència –s'ofereix atenció mèdica urgent als que no tenen recursos–, de manera que no tenen cap més opció que recórrer a clíniques privades per avortar. D'altra banda, la legislació actual obliga les dones a passar per un període de reflexió de fins a 72 hores abans de dur a terme l'avortament, un protocol que implica allargar més el procés i, per tant, el patiment de les dones.

En tercer lloc, les menors de 18 anys necessiten el consentiment dels tutors legals per avortar, fet que és

un problema per a les que no compten amb el suport dels seus progenitors o estan sota la tutela d'institucions religioses. Una altra barrera són els efectes del dret a l'objecció de consciència, reconegut a la Constitució, pel qual en molts hospitals amb concert públic no hi ha cap metge disposat a practicar un avortament. Segons les dades de Salut, el 2020 un 44% dels facultatius va declarar l'objecció de consciència. D'aquests, un 23% estaven disposats a practicar avortaments quirúrgics per prescripció mèdica, mentre que un 21% es negaven a fer-ho en tots els supòsits.

Manifestació de Stop Violències als carrers d'Andorra en defensa del dret a avortar, el dia 25 de novembre del 2021.

Pressió internacional

L'octubre del 2019, Stop Violències va presentar un informe al Comitè per a l'Eliminació de la Discriminació Contra les Dones (CEDAW) assenyalant les vulneracions dels drets de les dones que es produeixen al país. Durant la sessió del comitè, els experts van recriminar a la delegació andorrana la negativa a despenalitzar l'avortament: "Els vam demanar que el legalitzessin en casos en què estigui en perill la salut de la dona, casos de violació o de no viabilitat del fetus. No s'ha fet res en aquest sentit", va lamentar l'algeriana Louiza Chalal. En els informes, el comitè va manifestar la seva preocupació per aquest aspecte, i també pel fet que dones i nenes han de viatjar a l'estranger per avortar i perquè "les que no tenen mitjans per desplaçar-se" poden veure's

obligades a "sotmetre's a avortaments de risc".

La CEDAW va instar Andorra a legalitzar la interrupció de l'embaràs, almenys, en els supòsits esmentats, i a modificar l'article del Codi Penal que afecta els metges, perquè així puguin informar les pacients sobre l'avortament sense "la por constant que els seus serveis puguin ser objecte d'investigacions i processaments penals".

El Govern andorrà va respondre a la documentació presentada per Stop Violències denunciant la presidenta de l'entitat, Vanessa M. Cortés, per presumptes calúmnies, difamacions i contra el prestigi de les institucions, denúncies per les quals s'enfronta a una condemna de fins a quatre anys de presó i 30.000 euros de multa. Amnistia

Internacional considera "profundament preocupant" que Cortés "estigui sent criminalitzada per dur a terme accions legítimes" com a defensora dels drets humans, i demana al Govern que retiri els càrrecs.

Manca de transparència

A finals del 2018, Stop Violències va crear la Xarxa La Meri, amb la qual acompanya les dones i les informa sobre com avortar a Catalunya de manera segura. Fins al 2021, n'han atès un centenar. Com a resposta, després de la sessió de la CEDAW, el març del 2020 el Govern d'Andorra va posar en marxa el Servei Integral d'Atenció a la Dona (SIAD), amb l'objectiu d'assessorar i orientar les dones en salut sexual i reproductiva, inclòs l'avortament. De la feina que fa el servei, però, no

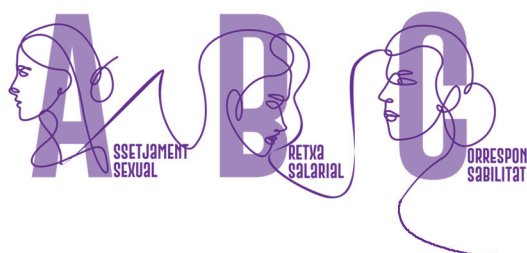
No hi ha dades concretes sobre els casos que atèn el SIAD, ni s'informa sobre si es produeixen avortaments

hi ha pràcticament cap dada. L'última notícia que va publicar el Govern a la seva pàgina web sobre el SIAD, el 8 de març del 2021, explicava que des de la seva creació fins a aquella data, el servei havia atès 21 dones d'entre 16 i 45 anys, de les quals 17 van demanar informació sobre la interrupció voluntària de l'embaràs. Les dades també indiquen l'estat civil de les dones i el canal de consulta a través del qual van contactar amb el SIAD, però no se sap res sobre si, després d'aquestes

El Govern andorrà es nega a despenalitzar l'avortament per no causar una crisi institucional i per afalagar el bisbe

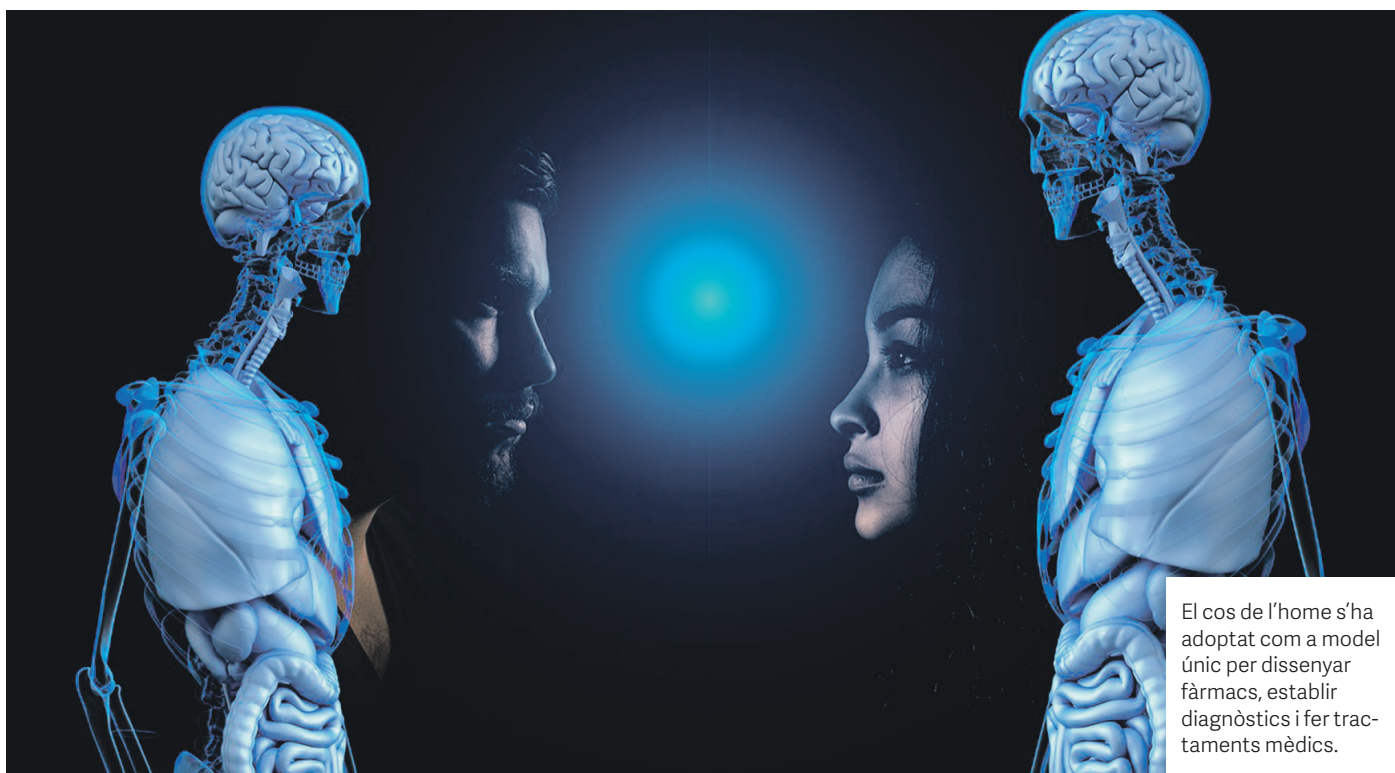
consultes, les dones van acabar avortant.

Canviar la legislació no serà fàcil. Un dels coprínceps d'Andorra, juntament amb el president de la república francesa, és el bisbe de la Seu d'Urgell, Joan-Enric Vives, qui podria tenir un conflicte institucional amb el Vaticà si es legalitzés l'avortament. A la CEDAW, Andorra va deixar clar que no volen "estar submergits en una crisi institucional" i que despenalitzar l'avortament "suposaria un canvi del nostre sistema". ■

De les paraules **ALS FETS**
PER LA IGUALTAT
TENIM UN PLA

8 Març
2022

El cos de l'home s'ha adoptat com a model únic per dissenyar fàrmacs, establir diagnòstics i fer tractaments mèdics.

La medicina suspèn en atenció a la salut i recerca envers les dones

Són víctimes d'infradiagnòstic, sobremedicació i no se les inclou als assajos clínics

POL BORRÀS

La dona encara és invisible en molts camps de la ciència mèdica. “En una escala del 0 al 10, estariem només en un 3”, segons Carme Valls i Llobet, metgessa i directora del programa Dona, Salut i Qualitat de Vida del Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS). En declaracions a EL TRIANGLE, Carme Valls recorda que només fa 30 anys que es va començar a visibilitzar que les dones no havien estat incloses en els treballs de recerca ni s'havien tingut en compte els seus símptomes diferenciats en el cas d'un infart.

“Als anys 90 es van adonar que s'havien descuidat les dones en les malalties cardiovasculars. Es

pensaven que no podien tenir un infart i passaven a la cua per poder rebre un tractament”, explica. Gràcies a la doctora Bernadine Healy, va començar a canviar el paradigma en l'atenció cardiovascular.

Tot i que la cardiologia és l'especialitat més avan-

Només fa 30 anys que es van començar a estudiar les diferències entre homes i dones en l'atenció cardiovascular

çada en la igualtat en el dret a la salut, falta molt per fer. En declaracions a EL TRIANGLE, Maria Teresa Ruiz Cantero, catedràtica de medicina preventiva i salut pública de

la Universitat d'Alacant, indica que la revista *The Lancet* disposa d'una comissió de dones i salut cardiovascular que va fer una revisió de quasi 600 cites bibliogràfiques, on es va evidenciar que “després de 30 anys segueix havent-hi menys dones a les investigacions cardiovasculars; menys dones als estudis d'assajos clínics, menys dones ingressades. Menys de tot en relació amb els homes amb problemes cardiovasculars”.

Per Tasia Aránguez Sánchez, profesora de Filosofia del Dret a la Universitat de Granada i experta en dret a la salut de les dones, “s'ha avançat, però no de forma sistemàtica”. En conversa amb EL TRIANGLE, Aránguez alerta que encara avui s'infravaloren els

símptomes de les dones; es genera una demora diagnòstica i a la vegada una demora terapèutica. Tenir un diagnòstic d'una malaltia d'alta prevalença femenina, com l'endometriosis, pot trigar fins a nou anys.

Les dones no apareixen en els assajos clínics dels medicaments, tot i que en són les principals usuàries, i es dupliquen els efectes secundaris respecte als homes per la seva ingesta. L'experta també denuncia que “el sistema de salut centra més atenció en les malalties agudes que en les cròniques, i resulta que les dones pateixen més malalties cròniques i els homes ingressen més per motius aguts”.

La situació encara és més greu en la salut reproductiva i sexual de les dones. Com indica Carme Valls, “s'ha tendit a menysvalorar la menstruació i a abolir-la sistemàticament amb anticonceptius”. Les causes del dolor menstrual

Més difícil accedir a un grau de discapacitat

La vocal jurídica de l'Associació d'Afectades d'Endometriosis Crònica i membre del CERMI-Dones, Tasia Aránguez Sánchez, considera que la reforma del reial decret sobre reconeixement, declaració i qualificació del grau de discapacitat, que impulsa l'Imsero, “no té en compte la perspectiva de gènere i no inclou malalties d'alta prevalença femenina”. Segons Aránguez, “el reial decret s'ha oblidat de la fibromiàlgia o l'osteoporosi”. Segons el seu parer, “és més difícil accedir a un grau de discapacitat si la malaltia no està dins de la norma, i veiem casos de dones amb patologies cròniques que no tenen reconeguda la discapacitat ni una pensió”. Segons un estudi de 65 sentències per incapacitat permanent, s'observa que davant d'un mateix diagnòstic de fibromiàlgia, un home té més opcions de rebre la incapacitat permanent, fet que indica l'existència d'estereotips de gènere a l'àmbit jurídic.

no s'han investigat perquè s'ha considerat normal que la dona tingués dolor quan tenia la regla. Des de Granada, la professora Aránguez, afegeix que "el procés biològic de les dones s'ultramedicalitza i es percep com a incòmode per a la productivitat". Segons Ruiz Cantero, hi ha farmacèutiques que no volen incloure les dones en

els estudis perquè són inestables i els compliquen els assajos. Es va donar el cas d'unes proves de la Viagra femenina on la gran majoria dels participants eren homes.

Per revertir l'actual desigualtat, les expertes coincideixen en el camí a seguir. La catedràtica Maria Teresa Ruiz Cantero diu que "hi ha molta literatura

Les expertes consultades reclamen plans d'estudis universitaris que atenguin aquesta doble realitat

científica sobre el tema, però no ha passat a la carrera universitària, i si no t'ho ensenyen no ho pots

portar a la pràctica. Ja hi ha coneixement, però no està en els plans estudis, fet que provoca biaix de gènere en la pràctica professional".

Per Tasia Aránguez, cal "una perspectiva feminista transversal en els plans d'estudis" per "atendre aquesta realitat diferencial". La doctora Carme Valls, per la seva part, sosté que "la invisibilitat ha fet mal

perquè ha faltat ciència de la diferència. Necessitem una ciència que estudiï bé els cossos dels éssers humans i millori la salut i la qualitat de vida". Segons Valls, "com que no hi ha una bona recerca, quan donem cursos universitaris, necessitem bagatges de ciència, i si només s'han fet entre homes, ja no els ensenyo". ■

caprabo ●●●

FRANQUÍCIES CAPRABO

Caprabo opera franquícies d'alta rendibilitat per al franquiciat des del 2011.

Amb 2 formats: el clàssic Caprabo i l'innovador "Caprabo rapid".

Caprabo aporta a un projecte franquiciat una excel·lent posició al mercat, més de 60 anys d'experiència al sector, el major assortiment de productes per m², intensos plans promocionals amb **un programa de fidelització exclusiu**, competitivitat en preu i la garantia de la nostra marca pròpia.

caprabo ●●●

Model Caprabo de franquícia integral.

- Amb tots els avantatges de la marca i el seu model comercial.
- Un dels majors assortits de productes per m², qualitat, avantatges tradicionals.
- Botiga de proximitat, en poblacions de més de 1.500 habitants i amb una superfície mitjana de 250 m².
- Subministrament adaptat al tipus de botiga.

caprabo ●●●
rapid

365 dies
de 8 a 23 h

Nou format de supermercat urbà.

- Proximitat, varietat i amplitud d'assortiment, qualitat i competitivitat.
- Serveis de valor afegit, compra ràpida i fàcil.
- Botiga de conveniència i amb una superfície mitjana de 150 m².
- Import de la inversió des de 7 00 €/m².
- Subministrament adaptat al tipus de botiga.

Informació: 93 261 60 60

Franquicias_Caprabo@caprabo.es
www.franquicias.caprabo.com/cat

Marina Pibernat Vila

«La gran qüestió feminista és la violència de gènere»

Antropòloga i historiadora. Actualment, és professora de teoria crítica i pensament antropològic a la Universitat Autònoma de Barcelona. Feminista i comunista, forma part de Feministes de Catalunya. Es va doctorar en Antropologia amb la tesi *Género y adolescencia en la era digital: antropología de la socialización audiovisual*.

P El 8 de març segueix responent als seus orígens, o s'ha modificat el seu sentit, a causa dels avatars històrics?

R El 8 de març hauria de ser el que són els seus orígens: el Dia de la Dona Treballadora. Un dia importantíssim en la història, perquè la Revolució Russa de febrer va començar un 8 de març. Data reivindicativa, efemèride, que va ser instaurada per dones socialistes, precisament per reivindicar la condició de dona i treballadora. Aquesta especificitat concreta. No de la dona burgesa, diguem. Però a mesura que ha anat passant el temps i el discurs de classe s'ha anat afeblint, que ha anat arrelant el neoliberalisme, cada vegada més, el Dia de la Dona Treballadora s'ha anat convertint en el Dia de la Dona, a seques, i fins i tot només 8-M. Ara, amb l'atac a la línia de flotació del feminisme, que ve del transactivisme, i sosté que ser dona no té res a veure amb el sexe amb el qual vas néixer, sinó amb els teus sentiments, que ser dona és qui se sent dona, el Dia de la Dona ja pot ser qualsevol cosa.

P Les causes del feminisme segueixen sent, essencialment, les mateixes que van donar origen al moviment?

R L'agenda feminista d'avui dia no és gaire diferent de la de fa, posem, un segle. Per començar, les feministes seguim exigint l'abolició de la prostitució, que és la forma més

terrible d'explotació de les dones. Una cosa que ja reclamava Flora Tristán a mitjans del segle XIX. El que sí que hi hem hagut d'afegir ara és l'explotació reproductiva: els ventres de lloguer i la donació d'òvuls. Una cosa que es deriva dels desenvolupaments en biotecnologia. Això no existia fa cent anys, però no deixa de ser, igualment, una forma d'explotació. Reproductiva, en aquest cas. Les dones també seguim lluitant per la igualtat en el món laboral, en contra de la precarietat, per la millora de les condicions materials de vida... Això tampoc ha canviat. És clar, és veritat que com que ens hem trobat amb aquesta dissolució del subjecte de dona, hem d'ocupar-nos de l'assumpte. Però, en fi, les grans qüestions encara són les mateixes.

P En aquest context, quin podria ser el quid, el punt de la lluita feminista, aquest 2022?

R Potser la lluita contra la violència que segueixen patint les dones. La igualtat formal ja la tenim. Som una societat que, suposadament, no efectivament, és igualitària. Una altra cosa és que això es plasmi realment en la societat, que es tradueixi en una igualtat efectiva. Així, doncs, la qüestió més greu i apressant segueix sent la violència contra les dones. Això és prioritari per al moviment feminista, que es produeix cada dia. No només assassinats, també violacions, agressions, maltractaments... Una cosa que passa aquí, entre nosaltres, al nostre país, que, per cert, no és comparativament dels pitjors.

P Hi ha alguna cosa, diguem-ne, genètica en la violència dels homes cap a les dones o és un pur constructe social, execrable?

R Cap nen neix sent agressor o violent per naturalesa. És la societat la que el modela en aquest sentit. S'addueix que com que els homes tenen més testosterona tendeixen a la violència. Però no hi ha cap constància que un home o una dona amb un grau més alt de testosterona siguin més violents. En realitat és una qüestió cultural. De com s'ensenya als homes a utilitzar la violència per imposar-se. Hi ha antropòlogues, com Françoise Héritier, que sostenen que al'arrel de la violència hi ha un "excés de cultura". Per convertir un nen en una persona violenta, cal entrenar-lo. No hi ha cap motiu perquè algú, tot d'una, sigui violent. La violència contra les dones estructura les societats patriarcales: mentre l'home està en una situació superior, pot disposar de la vida i del cos de la dona, i també dels fills.

P Una cosa íntimament vinculada a la propietat...

R De fet, això que encara roman a la llei,

que diu que el pare pot visitar els seus fills encara que estigui denunciat per maltractament, s'hauria de veure en quina mesura procedeix del *pater familias* del dret romà, en el qual els seus privilegis estaven per sobre de tot. Actualment hi ha drets reconeguts als pares que estan fins i tot per sobre de la integritat física dels seus nens.

P La violència masclista actual no podria estar d'alguna manera lligada a un sentiment de pèrdua de privilegis de la masculinitat, entesa en el seu pitjor sentit?

R Pot ser. En la mesura en què les dones van aconseguint més llibertat, es van emancipant, hi ha reaccions en contra, perquè es vivia molt bé assumint que, si s'és home, almenys la meitat de la gent (les dones) està per sota teu. En la mesura que anem canviant això, sorgeix, com és natural, una reacció en contra. Això també passa en política amb coses com el sorgiment de Vox, que és molt votat per homes molt antifeministes que veuen en el feminisme una amenaça a la seva hegemonia masculina, diguem.

P Allò de les dones com a "companyes" de les lluites dels homes (tan a l'ús en l'esquerra), no s'està substituint per un canvi de paradigma, en el qual les dones seran hegemòniques?

R Per descomptat que les dones som, per dir-ho d'alguna manera, una potència revolucionària. De fet, hi ha molts estudis i està comprovat que a tot arreu les dones són molt més partidàries que els homes de la redistribució de la riquesa. Com que som la meitat subalterna de la humanitat, ens sembla bé repartir la riquesa. En aquest sentit, participem també en menys grau d'aquesta idea més competitiva, neoliberal, de l'acumulació de riquesa. No per qüestions que les dones siguem naturalment, més compassives, partidàries de compartir, ni res d'això, sinó perquè tenim una posició subalterna en la societat, i això ens beneficia objectivament.

P La crisi de la masculinitat versus masclisme, no està també lligada a la superació de la guerra, el militarisme i tota la parafernàlia del poder que arrosseguem els humans?

R De fet, estem a punt d'entrar en una guerra a Europa, o ja hi hem entrat... I això té a veure amb el conflicte d'interessos. Ara, a nivell geopolític, tenim uns EUA en decadència i un tàndem Rússia-Xina que està disputant l'hegemonia al món. Europa, al mig i, a més, utilitzada com a peó pels EUA. Coses, en fi, que podrien estar passant sense que el paradigma de la masculinitat hegemònica estigués en crisi. No sé com les dues coses podrien estar relacionades, més enllà de la metàfora. Però l'antropòleg Mar-

Les dones som més partidàries de la distribució de la riquesa perquè tenim una posició subalterna a la societat

vin Harris diu que els homes anaven a la guerra perquè eren més prescindibles. Els podien matar i no passava gran cosa. Si havia prenyat la seva dona, assegurava la descendència.

P La família i les dones, gàbia d'or, no més gàbia, o res de tot això?

R Especulem molt sobre el tema de la família. En realitat, la família no és més que la unitat bàsica de reproducció social, que sempre i en qualsevol cas serà la que li convingui al sistema socioproductiu del moment. En el feudalisme i la societat camperola teníem la família extensa. A la casa hi vivien diverses generacions, els cosins... tots junts. Amb el desenvolupament industrial, aquest model era inviable. Així, la família va passar a ser nuclear: el matrimoni i els fills. Això és així perquè el capitalisme necessita una mà adaptada, i en cap cas la família es pot entendre de manera aïllada al model socioproductiu. Ara que tenim una situació absolutament precaritzada, inestable, flexible i efímera, les relacions, no només les familiars, sinó en general, s'han d'adaptar a aquest nou context, que està marcat absolutament per l'individualisme.

P Quin missatge transmetries aquest 8 de març del 2022 a les nenes?

R No els llançaria un eslògan bonic. Els diria "van contra vosaltres", perquè es vol mercantilitzar els seus cossos, començant pels òvuls i acabant per la imatge a internet per convertir-la en mercaderia sexual. En el moment en què una noia s'està construint com a persona, si els referents que té són de dones primes, hipersexualitzades, superjoves..., evidentment acabarà amb greus problemes. A les dones se'ls està transmetent massivament que l'única cosa valuosa de què disposen és el seu cos. "El teu cos, el teu capital", es podia dir estafant aquell cartell del PSUC, dirigit als obrers: "Les teves mans, el teu capital".

La criminalització del moviment feminista

El 18 de març s'acosta. Ja fa uns anys que és massiu. El *purplewashing* funciona, malgrat haver-hi encara un sector retrògrad i atacs furibunds a les dones que defensen l'avortament, les dones trans o la inexistent "ideologia de gènere" que han inventat com a etiqueta per atacar tot allò que pugui ser un avenç en els drets de les dones. Però com ja diu el que ja és gairebé un tòpic, hauria de ser 8 de març cada dia. El reconeixement al moviment feminista ha de passar, també, per la no criminalització, i no parlo de sectors conservadors, sinó d'institucions i persones aparentment properes a les idees feministes.

La repressió contra les dones és gairebé invisible entre totes les violències rebudes, però també en comparació amb la repressió general. Carme Forcadell i Dolors Bassa ens ho han fet veure els darrers anys, però també una bona mostra d'això és que ningú coneix la repressió política de moltes dones. En la lluita política i en la repressió, les dones hem estat invisibles i doblement victimitzades. Deia Carme Forcadell en una conversa: "Jo soc tan republicana, independentista i d'esquerreres com abans d'entrar a la presó, però n'he sortit més feminista, perquè he comprovat com afecta la justícia les dones. Es tracta de manera desigual dones i homes, qui té recursos econòmics o no. Tenim les lleis però no la justícia. Hi ha dones a la presó perquè no tenen 3.000 euros per a la fiança. O dones que tenen un advocat d'ofici que veuen mitja hora abans del judici. Quin dret a la justícia tenen en aquestes condicions? Això per mi és inhumà".

La violència patriarcal i la violència d'Estat van juntes, i la invisibilitat l'accentua; és un doble exercici violent. El gènere és una construcció jeràrquica que ens vol posar a les dones en una situació de submissió a nivell social. Les estratègies de resistència de les dones passen molt per la quotidianitat –però no únicament– i solen ser menys èpiques

Per Carme Porta /// Periodista, feminista i mare

PLANTAR CARA: DONES I REPRESSIÓ

–evidentment sense generalitzar–, fet que comporta el menyspreu de molts que pensen, i defensen, que les emocions són feblesa i que la lluita només pot tenir trets heroics. En aquesta lluita constant, la violència estructural, la repressió de la dissidència i l'activisme afecten les dones i resten imperceptibles.

Des del 1974 fins a l'actualitat unes 170 dones han estat represaliades per diferents motius. Podríem parlar de líders polítics del procés, però no solament. Parlem de sindicalistes, de dones d'esquerreres, de feministes que omplen les files de l'anonimat. Repressió directa o multes a col·lectius feministes per accions del 8 de març o el 25 de novembre, amb exemples punyents:

les dones de 8 Mil Motius pel fet d'aturar les vies del tren el 8 de març; les feministes de Femen; identifications per pintades favorables a l'avortament o l'aplicació de la *lleï mordassa* a algunes de les mobilitzacions de la vaga feminista. Són exemples en el marc de mobilitzacions feministes, però la repressió que pateixen les activistes no es dona només en aquestes accions específiques.

El Centre de Defensa dels Drets Humans Irídia va publicar, el març del 2020, un informe sobre pràctiques feministes per fer front a la repressió en el qual destaquen: "És sabut que les dones i les persones que transgredeixen les normes heteropatriarcalcs susciten més hostilitat. És a dir, la implicació en les lluites de defensa

EL DOBLE CÀSTIG
PEL FET DE SER
DONA ACTIVISTA
ÉS UNA EVIDÈNCIA.
LA INVISIBILITAT
ÉS PART DE
L'ANDROCENTRISME
EN LA REPRESSIÓ.
LA DISSIDÈNCIA ÉS
CÀSTIG.

de drets per part de les dones no només suposa un desafiament polític, sinó que aquesta mateixa implicació és en si un desafiament a les normes culturals i socials que estableixen el paper de la dona en la societat. Això suposa que l'actuació punitiva de l'Estat tingui un caràcter repressor específic, que avisa i fa patent que les dones no poden transgredir la llei. Així mateix, les particularitats de la vivència de la repressió per part de les dones també queda condicionada per un ambient social patriarcal en què tant la vida de les dones com les seves aportacions no són valorades de la mateixa manera que les dels homes".

D'altra banda, la violència sexual plana sempre com a amenaça. Els testimonis són innumbrables: "Cállate, zorra", "te jodes, puta", "si no col·labores et violaré", o bé, despullar-les, magrejar-les, posar-los objectes a l'anus... El doble càstig pel fet de ser dona activista és una evidència. La invisibilitat és part de l'androcentrisme en la repressió. La dissidència es castiga. La discriminació i menysvaloració de les dones en forma part. Δ

Reescriure la història en femení

El poder de transformació que tenen les dones i els homes en àmbits com la cultura i la història és determinant en la manera com concebem el món. Si treballen en la mateixa mesura però només ells són visibles, el missatge que enviem és que les dones no són capaces de pensar i transformar la realitat. És el que ha passat durant segles amb una història escrita per homes i protagonitzada per homes.

La figura d'Ursula Hirschmann és un exemple molt clar de la marginació femenina d'una historiografia masculinitzada que, fins fa poc, no havia estat capaç de veure-hi res més que la parella d'Eugenio Colorni i Altiero Spinelli, dos dels homes que van concebre el Manifest de Ventotene que donaria lloc al projecte europeu.

El llibre *Ursula Hirschmann. Una dona per i per a Europa*, de la historiadora italiana Silvana Boccanfuso, és un intent de reconèixer el paper d'una dona decisiva en la fundació d'Europa. Però també el de les dones en la construcció europea i en la lluita antifeixista. Un intent de reescriure una història en què Ursula Hirschmann es va preguntar què hauríem d'haver fet per aturar l'ascens del feixisme i què podem fer perquè no torni a passar.

Sempre repetim que no hi ha prou consciència que el projecte europeu va tenir el seu origen en la derrota del feixisme i el nazisme després de la Segona Guerra Mundial. Però oblidem el paper que les dones hi van jugar. En part, perquè, com Rosi Braidotti ens recorda en el prefaci d'aquest llibre, l'enllaç entre l'antifeixisme i el cosmopolitisme i el paper de les dones com a ambaixadores de la pau i la cooperació internacional és un dels capítols menys compresos de la història recent.

Hirschmann va ser molt més que la persona que va treure de l'illa de Ventotene el text del manifest transcrit en papers de fumar. Va dur a terme una acció política activa i fonamental en moments determinants, com l'organització del 1r

Per Beatriz Silva /// Periodista i diputada del PSC

URSULA HIRSCHMAN I L'EUROPA FEDERAL

Congrés Federalista de l'Esquerra francesa, impulsat per Albert Camus el 1945, o la fundació el 1975 del grup Femmes pour l'Europe.

Boccanfuso revela que les dones antifeixistes van constituir un col·lectiu heterogeni separat per la llengua, la ubicació nacional, però també per orientacions polítiques i ideològiques que tenien en comú la profunda aspiració per la llibertat, la dignitat humana i el respecte. Ursula Hirschmann ens ensenya que el projecte d'integració europea ens ofereix la millor possibilitat de convertir-nos en un subjecte postnacionalista i antifeixista que faci possible també la realització dels valors feministes que s'emmarquen en la lluita per la igualtat de tots els éssers humans.

Ella i les feministes que van treballar per la construcció europea van ser conscients que els sentiments de pertinença podien ser manipulats pel nacionalisme, la xenofòbia i el racisme, i que lluitar contra ells estava connectat amb la violència patriarcal que els habita. Ens planteja a les feministes que no ens hem de preguntar què pot fer Europa per la causa de les dones, sinó què podem fer nosaltres per Europa.

La crisi global en què ella es va trobar immersa, combinada amb el replegament identitari i el retorn a les polítiques nacionals, només pot tenir com a resultat una regressió econòmica, social i cultural que afectaria especialment les dones. En les crisis, les polítiques d'igualtat són les primeres

PER ELLA, LA
INTEGRACIÓ
EUROPEA OFEREIX
LA MILLOR OPCIO
PER CONVERTIR-NOS
EN UN SUBJECTE
POSTNACIONALISTA
I ANTIFEIXISTA ON
ES REALITZIN ELS
VALORS FEMINISTES

a sacrificar-se. Fa també una crida a abandonar la idea d'abordar l'acció femenina només quan es tracta de defensar els drets de les dones i no en aquells àmbits que afecten el bé comú. Reclama els drets dels anomenats *déracinés*, els apàtrides, les persones desplaçades i exiliades durant la Guerra Mundial que avui estan representades pels milions de persones que fugen de guerres, fams i catàstrofes mediambientals i que haurien de trobar refugi i pau en el projecte europeu federalista.

Aquest 8-M, Ursula Hirschmann ens recorda la urgència de tenir en compte el pensament i les propostes femenines i d'aprofundir en els vincles històrics entre el feminisme i l'antifeixisme. No només per una necessitat de justícia, és a dir, reconèixer el paper de les dones en la història, sinó perquè conèixer-lo i reconèixer-ho ens permetrà abordar un futur on les dones i els homes treballin per un horitzó de pau i justícia social en plena igualtat. Δ

La pandèmia i la igualtat de gènere

Són molts els retrocessos que estem constatant des de l'inici de la pandèmia de covid-19 en el camp de la visibilitat diferencial de la morbiditat i mortalitat de dones i homes, en l'increment de les situacions de violència contra les dones, en el retrocés a l'accés en l'educació, en l'increment dels treballs de cura i la reculada en el treball remunerat, i en l'increment de la pobresa, que augmenta la cara de dona. El mateix secretari de l'ONU, António Guterres en el seu discurs davant l'Assemblea ja va subratllar, que "llevat que actuem ara, la covid-19 podria esborrar una generació de fràgil progrés cap a la igualtat de gènere".

La primera diferència es va manifestar en l'índex de contagis. Les dades que s'oferien basades en els ingressos i les morts als hospitals detectaven que els contagis de la malaltia van ser majoritàriament entre dones. A Espanya, durant la primera onada, la malaltia va afectar un 56% de dones davant d'un 44% d'homes. En la segona onada, les dades van mostrar una certa tendència a igualar-se, però tant a Espanya com a 38 països del món que informen de dades diferenciades per sexe persisteix una proporció de contagis d'un 52% de dones davant d'un 48% d'homes.

Aquesta bretxa de gènere en les infeccions la podem atribuir més a raons socials que a diferències biològiques. Les dones estan en la primera línia de les cures en la sanitat, metgesses, infermeres, auxiliars de clínica, zeladores i netejadores omplen ja els nostres hospitals, i també són majoritàriament dones, encara que invisibles, les que cuiden, netegen i donen el menjar a les nostres ancianes i ancians a les residències de la gent gran.

La mortalitat global presenta diferències per edat i sexe, i a partir dels vuitanta anys, la mortalitat en els pacients ingressats als hospitals dels pacients amb la covid-19 va ser d'un 60% entre els homes, davant d'un 40% entre les

Per Carme Valls-Llobet /// Metgessa

DONES INVISIBLES PER LA COVID-19

dones, i a les edats intermèdies, la mortalitat va romandre paritària, amb un nombre semblant de morts.

Però aquestes xifres no reflecteixen tota la realitat, perquè no s'han tingut en compte ni les morts invisibles per la covid-19 a les residències de gent gran, les residents de les quals són majoritàriament dones, ni les morts no diagnosticades abans d'arribar a l'hospital. En estudiar l'excés de mortalitat global de la població espanyola, durant l'any 2020 i part del 2021, amb les dades de l'Institut Nacional d'Estadística, es pot constatar que la mortalitat global ha estat superior entre les dones, però això ha estat invisible.

Pel que fa a la mortalitat mundial del personal sanitari, també hi ha hagut una bretxa de gènere. S'han comptabilitzat unes 7.000 morts, entre les sanitàries i els sanitaris, de les quals les tres quartes parts són dones. S'ha pogut constatar la manca de plans de prevenció i protecció específics per a les treballadores i treballadors de l'àmbit de la salut, i la malaltia es considera ja a molts països del món com a malaltia professional.

Les seqüeles i els símptomes de les persones que han patit la malaltia, que ja ha estat anomenada per l'OMS, fa un mes, síndrome postcovid-19, també s'estan presentant en un 74% de dones que havien patit la malaltia. La

LES POLÍTQUES
PÚBLIQUES DE
TRANSICIÓ A LA
NOVA NORMALITAT
HAURAN DE
VISIBILITZAR LES
DIFERÈNCIES I
CORREGIR LES
INEQUITATS ENTRE
DONES I HOMES

síndrome es manifesta amb dispnea, cansament, problemes cognitius, cefalees i, en gairebé una quarta part des casos, amb dolors precordials, com ara angina de pit, que no responen al tractament habitual. El seu seguiment i el seu tractament està plantejant un repte a la comunitat científica i al sistema sanitari, ja que es calcula que la síndrome postcovid-19 pot afectar un 10% de les persones que han patit la malaltia.

La pandèmia i el confinament obligat han fet augmentar el nombre de casos i episodis de violència física, sexual i psicològica. Durant l'estat d'alarma, a Espanya, les peticions d'assistència a víctimes de violència de gènere van ser un 57,9% superiors a l'any anterior, i van pujar a 29.700. L'increment de les trucades al 016 va ser d'un 41,4%, i el de les consultes en línia, del 457,9% respecte al 2019.

Les implicacions biopsicosocials d'aquesta pandèmia ens exigiran com a societat que totes les polítiques públiques de transició a la nova normalitat, i els plans de recuperació, tinguin en compte la necessitat que es visibilitzin les diferències i es corregeixin les desigualtats i les inequitats entre dones i homes. Δ

Març

Dia Internacional de les Dones

barcelona.cat/8m

Ajuntament de
Barcelona

Més del 25 % de la població al nostre país es troba en risc d'exclusió social. A la Fundació "la Caixa" facilitem eines, metodologies i recursos a milers d'entitats socials, com la Ludo Margarita Bedós, que treballen per donar oportunitats a les persones que més ho necessiten. Persones com el Munc, que ara podran tenir un futur millor.

Descobreix-ne més coses a fundaciolacaixa.org

Víctor Terradellas i Josep Lluís Alay van anar a cercar el suport de Moscou

4

Catalunya fa pinya amb el poble ucraïnès i contra Putin

Un sector minoritari de l'independentisme encara considera que el Kremlin seria un aliat internacional imprescindible per aconseguir la secessió de l'Estat espanyol

PODERS

P/10

Vicent Sanchis no convenç els diputats

L'encara director de TV3 afirma que es va equivocar i que, en comptes del 10%, resulta que té el 9% de les accions de l'empresa Comunicació Vinària SL.

Especial 8-M

La commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora té, enguany, una dimensió transcendental, davant la cruïlla històrica que ha d'afrontar la humanitat.

Vladímir Putin ha comès un error colossal amb l'atac contra Ucraïna, fet que el converteix en l'enemic de la pau

BWAW

BARCELONA WOMAN ACCELERATION WEEK

8 al 10 març 2022

Organitzat per:

Amb la col·laboració de:

Partners:

Sito partner:

Inscriu-te gratis en
www.barcelonawaw.com

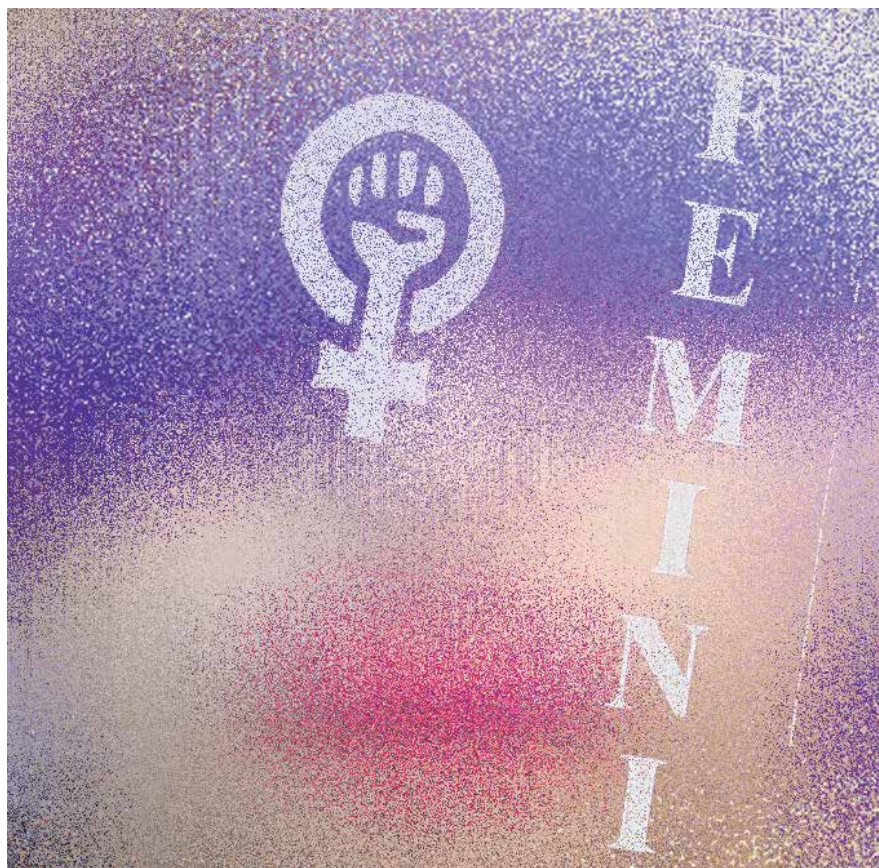
La criminalització del moviment feminista

El 18 de març s'acosta. Ja fa uns anys que és massiu. El *purplewashing* funciona, malgrat haver-hi encara un sector retrògrad i atacs furibunds a les dones que defensen l'avortament, les dones trans o la inexistent "ideologia de gènere" que han inventat com a etiqueta per atacar tot allò que pugui ser un avenç en els drets de les dones. Però com ja diu el que ja és gairebé un tòpic, hauria de ser 8 de març cada dia. El reconeixement al moviment feminista ha de passar, també, per la no criminalització, i no parlo de sectors conservadors, sinó d'institucions i persones aparentment properes a les idees feministes.

La repressió contra les dones és gairebé invisible entre totes les violències rebudes, però també en comparació amb la repressió general. Carme Forcadell i Dolors Bassa ens ho han fet veure els darrers anys, però també una bona mostra d'això és que ningú coneix la repressió política de moltes dones. En la lluita política i en la repressió, les dones hem estat invisibles i doblement victimitzades. Deia Carme Forcadell en una conversa: "Jo soc tan republicana, independentista i d'esquerreres com abans d'entrar a la presó, però n'he sortit més feminista, perquè he comprovat com afecta la justícia les dones. Es tracta de manera desigual dones i homes, qui té recursos econòmics o no. Tenim les lleis però no la justícia. Hi ha dones a la presó perquè no tenen 3.000 euros per a la fiança. O dones que tenen un advocat d'ofici que veuen mitja hora abans del judici. Quin dret a la justícia tenen en aquestes condicions? Això per mi és inhumà".

La violència patriarcal i la violència d'Estat van juntes, i la invisibilitat l'accentua; és un doble exercici violent. El gènere és una construcció jeràrquica que ens vol posar a les dones en una situació de submissió a nivell social. Les estratègies de resistència de les dones passen molt per la quotidianitat –però no únicament– i solen ser menys èpiques

Per Carme Porta /// Periodista, feminista i mare

PLANTAR CARA: DONES I REPRESSIÓ

–evidentment sense generalitzar–, fet que comporta el menyspreu de molts que pensen, i defensen, que les emocions són feblesa i que la lluita només pot tenir trets heroics. En aquesta lluita constant, la violència estructural, la repressió de la dissidència i l'activisme afecten les dones i resten imperceptibles.

Des del 1974 fins a l'actualitat unes 170 dones han estat represaliades per diferents motius. Podríem parlar de líders polítics del procés, però no solament. Parlem de sindicalistes, de dones d'esquerreres, de feministes que omplen les files de l'anonimat. Repressió directa o multes a col·lectius feministes per accions del 8 de març o el 25 de novembre, amb exemples punyents:

les dones de 8 Mil Motius pel fet d'aturar les vies del tren el 8 de març; les feministes de Femen; identifications per pintades favorables a l'avortament o l'aplicació de la *lleï mordassa* a algunes de les mobilitzacions de la vaga feminista. Són exemples en el marc de mobilitzacions feministes, però la repressió que pateixen les activistes no es dona només en aquestes accions específiques.

El Centre de Defensa dels Drets Humans Irídia va publicar, el març del 2020, un informe sobre pràctiques feministes per fer front a la repressió en el qual destaquen: "És sabut que les dones i les persones que transgredeixen les normes heteropatriarcalcs susciten més hostilitat. És a dir, la implicació en les lluites de defensa

EL DOBLE CÀSTIG
PEL FET DE SER
DONA ACTIVISTA
ÉS UNA EVIDÈNCIA.
LA INVISIBILITAT
ÉS PART DE
L'ANDROCENTRISME
EN LA REPRESSIÓ.
LA DISSIDÈNCIA ÉS
CÀSTIG.

de drets per part de les dones no només suposa un desafiament polític, sinó que aquesta mateixa implicació és en si un desafiament a les normes culturals i socials que estableixen el paper de la dona en la societat. Això suposa que l'actuació punitiva de l'Estat tingui un caràcter repressor específic, que avisa i fa patent que les dones no poden transgredir la llei. Així mateix, les particularitats de la vivència de la repressió per part de les dones també queda condicionada per un ambient social patriarcal en què tant la vida de les dones com les seves aportacions no són valorades de la mateixa manera que les dels homes".

D'altra banda, la violència sexual plana sempre com a amenaça. Els testimonis són innumbrables: "Cállate, zorra", "te jodes, puta", "si no col·labores et violaré", o bé, despullar-les, magrejar-les, posar-los objectes a l'anus... El doble càstig pel fet de ser dona activista és una evidència. La invisibilitat és part de l'androcentrisme en la repressió. La dissidència es castiga. La discriminació i menysvaloració de les dones en forma part. Δ

Reescriure la història en femení

El poder de transformació que tenen les dones i els homes en àmbits com la cultura i la història és determinant en la manera com concebem el món. Si treballen en la mateixa mesura però només ells són visibles, el missatge que enviem és que les dones no són capaces de pensar i transformar la realitat. És el que ha passat durant segles amb una història escrita per homes i protagonitzada per homes.

La figura d'Ursula Hirschmann és un exemple molt clar de la marginació femenina d'una historiografia masculinitzada que, fins fa poc, no havia estat capaç de veure-hi res més que la parella d'Eugenio Colorni i Altiero Spinelli, dos dels homes que van concebre el Manifest de Ventotene que donaria lloc al projecte europeu.

El llibre *Ursula Hirschmann. Una dona per i per a Europa*, de la historiadora italiana Silvana Boccanfuso, és un intent de reconèixer el paper d'una dona decisiva en la fundació d'Europa. Però també el de les dones en la construcció europea i en la lluita antifeixista. Un intent de reescriure una història en què Ursula Hirschmann es va preguntar què hauríem d'haver fet per aturar l'ascens del feixisme i què podem fer perquè no torni a passar.

Sempre repetim que no hi ha prou consciència que el projecte europeu va tenir el seu origen en la derrota del feixisme i el nazisme després de la Segona Guerra Mundial. Però oblidem el paper que les dones hi van jugar. En part, perquè, com Rosi Braidotti ens recorda en el prefaci d'aquest llibre, l'enllaç entre l'antifeixisme i el cosmopolitisme i el paper de les dones com a ambaixadores de la pau i la cooperació internacional és un dels capítols menys compresos de la història recent.

Hirschmann va ser molt més que la persona que va treure de l'illa de Ventotene el text del manifest transcrit en papers de fumar. Va dur a terme una acció política activa i fonamental en moments determinants, com l'organització del 1r

Per Beatriz Silva /// Periodista i diputada del PSC

URSULA HIRSCHMAN I L'EUROPA FEDERAL

Congrés Federalista de l'Esquerra francesa, impulsat per Albert Camus el 1945, o la fundació el 1975 del grup Femmes pour l'Europe.

Boccanfuso revela que les dones antifeixistes van constituir un col·lectiu heterogeni separat per la llengua, la ubicació nacional, però també per orientacions polítiques i ideològiques que tenien en comú la profunda aspiració per la llibertat, la dignitat humana i el respecte. Ursula Hirschmann ens ensenya que el projecte d'integració europea ens ofereix la millor possibilitat de convertir-nos en un subjecte postnacionalista i antifeixista que faci possible també la realització dels valors feministes que s'emmarquen en la lluita per la igualtat de tots els éssers humans.

Ella i les feministes que van treballar per la construcció europea van ser conscients que els sentiments de pertinença podien ser manipulats pel nacionalisme, la xenofòbia i el racisme, i que lluitar contra ells estava connectat amb la violència patriarcal que els habita. Ens planteja a les feministes que no ens hem de preguntar què pot fer Europa per la causa de les dones, sinó què podem fer nosaltres per Europa.

La crisi global en què ella es va trobar immersa, combinada amb el replegament identitari i el retorn a les polítiques nacionals, només pot tenir com a resultat una regressió econòmica, social i cultural que afectaria especialment les dones. En les crisis, les polítiques d'igualtat són les primeres

PER ELLA, LA
INTEGRACIÓ
EUROPEA OFEREIX
LA MILLOR OPCIO
PER CONVERTIR-NOS
EN UN SUBJECTE
POSTNACIONALISTA
I ANTIFEIXISTA ON
ES REALITZIN ELS
VALORS FEMINISTES

a sacrificar-se. Fa també una crida a abandonar la idea d'abordar l'acció femenina només quan es tracta de defensar els drets de les dones i no en aquells àmbits que afecten el bé comú. Reclama els drets dels anomenats *déracinés*, els apàtrides, les persones desplaçades i exiliades durant la Guerra Mundial que avui estan representades pels milions de persones que fugen de guerres, fams i catàstrofes mediambientals i que haurien de trobar refugi i pau en el projecte europeu federalista.

Aquest 8-M, Ursula Hirschmann ens recorda la urgència de tenir en compte el pensament i les propostes femenines i d'aprofundir en els vincles històrics entre el feminisme i l'antifeixisme. No només per una necessitat de justícia, és a dir, reconèixer el paper de les dones en la història, sinó perquè conèixer-lo i reconèixer-ho ens permetrà abordar un futur on les dones i els homes treballin per un horitzó de pau i justícia social en plena igualtat. Δ

La pandèmia i la igualtat de gènere

Són molts els retrocessos que estem constatant des de l'inici de la pandèmia de covid-19 en el camp de la visibilitat diferencial de la morbiditat i mortalitat de dones i homes, en l'increment de les situacions de violència contra les dones, en el retrocés a l'accés en l'educació, en l'increment dels treballs de cura i la reculada en el treball remunerat, i en l'increment de la pobresa, que augmenta la cara de dona. El mateix secretari de l'ONU, António Guterres en el seu discurs davant l'Assemblea ja va subratllar, que "llevat que actuem ara, la covid-19 podria esborrar una generació de fràgil progrés cap a la igualtat de gènere".

La primera diferència es va manifestar en l'índex de contagis. Les dades que s'oferien basades en els ingressos i les morts als hospitals detectaven que els contagis de la malaltia van ser majoritàriament entre dones. A Espanya, durant la primera onada, la malaltia va afectar un 56% de dones davant d'un 44% d'homes. En la segona onada, les dades van mostrar una certa tendència a igualar-se, però tant a Espanya com a 38 països del món que informen de dades diferenciades per sexe persisteix una proporció de contagis d'un 52% de dones davant d'un 48% d'homes.

Aquesta bretxa de gènere en les infeccions la podem atribuir més a raons socials que a diferències biològiques. Les dones estan en la primera línia de les cures en la sanitat, metgesses, infermeres, auxiliars de clínica, zeladores i netejadores omplen ja els nostres hospitals, i també són majoritàriament dones, encara que invisibles, les que cuiden, netegen i donen el menjar a les nostres ancianes i ancians a les residències de la gent gran.

La mortalitat global presenta diferències per edat i sexe, i a partir dels vuitanta anys, la mortalitat en els pacients ingressats als hospitals dels pacients amb la covid-19 va ser d'un 60% entre els homes, davant d'un 40% entre les

Per Carme Valls-Llobet /// Metgessa

DONES INVISIBLES PER LA COVID-19

dones, i a les edats intermèdies, la mortalitat va romandre paritària, amb un nombre semblant de morts.

Però aquestes xifres no reflecteixen tota la realitat, perquè no s'han tingut en compte ni les morts invisibles per la covid-19 a les residències de gent gran, les residents de les quals són majoritàriament dones, ni les morts no diagnosticades abans d'arribar a l'hospital. En estudiar l'excés de mortalitat global de la població espanyola, durant l'any 2020 i part del 2021, amb les dades de l'Institut Nacional d'Estadística, es pot constatar que la mortalitat global ha estat superior entre les dones, però això ha estat invisible.

Pel que fa a la mortalitat mundial del personal sanitari, també hi ha hagut una bretxa de gènere. S'han comptabilitzat unes 7.000 morts, entre les sanitàries i els sanitaris, de les quals les tres quartes parts són dones. S'ha pogut constatar la manca de plans de prevenció i protecció específics per a les treballadores i treballadors de l'àmbit de la salut, i la malaltia es considera ja a molts països del món com a malaltia professional.

Les seqüeles i els símptomes de les persones que han patit la malaltia, que ja ha estat anomenada per l'OMS, fa un mes, síndrome postcovid-19, també s'estan presentant en un 74% de dones que havien patit la malaltia. La

LES POLÍTIQUES
PÚBLIQUES DE
TRANSICIÓ A LA
NOVA NORMALITAT
HAURAN DE
VISIBILITZAR LES
DIFERÈNCIES I
CORREGIR LES
INEQUITATS ENTRE
DONES I HOMES

síndrome es manifesta amb dispnea, cansament, problemes cognitius, cefalees i, en gairebé una quarta part des casos, amb dolors precordials, com ara angina de pit, que no responen al tractament habitual. El seu seguiment i el seu tractament està plantejant un repte a la comunitat científica i al sistema sanitari, ja que es calcula que la síndrome postcovid-19 pot afectar un 10% de les persones que han patit la malaltia.

La pandèmia i el confinament obligat han fet augmentar el nombre de casos i episodis de violència física, sexual i psicològica. Durant l'estat d'alarma, a Espanya, les peticions d'assistència a víctimes de violència de gènere van ser un 57,9% superiors a l'any anterior, i van pujar a 29.700. L'increment de les trucades al 016 va ser d'un 41,4%, i el de les consultes en línia, del 457,9% respecte al 2019.

Les implicacions biopsicosocials d'aquesta pandèmia ens exigiran com a societat que totes les polítiques públiques de transició a la nova normalitat, i els plans de recuperació, tinguin en compte la necessitat que es visibilitzin les diferències i es corregeixin les desigualtats i les inequitats entre dones i homes. Δ

Jaume Reixach i Riba
Editor

L'agressió de Putin reforça la unitat europea

La criminal i injustificada agressió unilateral ordenada pel Kremlin contra Ucraïna ha provocat un terratrèmol en l'ordre mundial que coneixem des de la fi de la Guerra Freda. A l'hora de tancar aquesta edició d'EL TRIANGLE, tots els escenaris, fins i tot els més catastròfics que puguem arribar a imaginar, resten oberts.

Però una primera conseqüència que cal remarcar és la unanimitat de la comunitat europea en la condemna i el rebuig frontal a la invasió de les tropes russes del territori ucraïnès. Sovint s'ha dit que el projecte de la Unió Europea estava destinat al fracàs, a causa de les múltiples contradiccions i dissensions entre els estats membres, i que el Brexit era la constatació d'aquestes febleses estructurals.

Davant el brutal atac perpetrat per Vladímir Putin, els 27 han reaccionat amb celeritat i coordinadament, oferint tota mena d'ajuda –també la d'armament– a Ucraïna i posant en pràctica l'aplicació de dures sancions econò-

miques de caràcter dissuasiu. De manera inesperada, el Kremlin ha revitalitzat i enfortit la Unió Europea.

No només des d'un punt de vista operatiu: els valors fundacionals que van donar origen a la confederació del Vell Continent després de la Segona Guerra Mundial –pau, llibertat,

Cal admirar la valentia dels ciutadans russos que surten al carrer per protestar contra la guerra

pluralisme, democràcia i progrés– estan confrontats a la barbàrie de la guerra que encarna el règim de Moscou. En aquestes hores crítiques, podem veure com líders europeus políticament tan distants com l'hongarès Víktor Orbán o l'espanyol Pedro Sánchez van a l'una en la condemna rotunda del Kremlin i en la

defensa, no només retòrica, de la integritat d'Ucraïna. Aquest és un símptoma esperançador que ens confirma que, malgrat tot, la Unió Europea té vida pròpia i té més sentit que mai com a referent de civilització.

Els milers de persones que, aquests dies, estan sortint en manifestació a ciutats d'arreu d'Europa i del món, exigint que s'aturi la guerra de Rússia contra Ucraïna i clamant a favor del bé suprem de la pau, deixen en evidència la patètica soledat de Vladímir Putin. Gairebé ningú, tret d'alguns fanàtics que l'intenten justificar, dona suport a aquesta massacre.

Vull agrair, especialment, la valentia i la dignitat dels ciutadans russos que s'afegeixen a aquest clam de la humanitat contra el Kremlin. Saben que seran detinguts de manera fulminant per les forces de seguretat i que s'exposen a ser durament represaliats. Però, sabent-ho, no tenen por de sortir al carrer i mostrar la seva solidaritat amb el patiment de la població ucraïnesa.

Alternativa energètica

La dependència europea del gas i del petroli que comprem a Rússia ha provocat, després de l'agressió contra Ucraïna, un fort increment dels preus d'aquests combustibles que amenaça greument la viabilitat de les empreses i el fràgil equilibri de les economies domèstiques. Més que mai, i també per les conegudes raons de la lluita contra el canvi climàtic, cal fer, ara sí, una aposta decidida i definitiva per les energies renovables.

En el cas de Catalunya, la Generalitat té l'obligació d'encapçalar i promoure aquest canvi de model energètic, que porta molt de retard. Tenim fonts riquíssimes al nostre abast que no aprofitem prou: el sol, el vent, els rius, la geotèrmia... ens procuren un enorme potencial de producció elèctrica que, de manera incomprensible i irresponsable, no utilitzem.

Instal·lar plaques solars a totes les teulades i terrats dels domicilis particulars i de les instal·lacions empresarials; construir camps solars d'iniciativa pública a tots els municipis catalans; aprofitar el vent que bufa a les nostres costes per fer parcs eòlics marins; convertir les centrals hidroelèctriques en reversibles; transformar els cabals geotèrmics en electricitat, etc. Hi ha una feina enorme a fer.

El president Pere Aragonès i la consellera Teresa Jordà han de sortir de la retòrica i posar-se, d'una vegada, les piles en quelcom feient, necessari, útil i amb projecció estratègica. Catalunya pot esdevenir un paradigma mundial en el desplegament de les energies renovables que ens doni la sobirania elèctrica i un nou impuls econòmic, però per a això cal una voluntat política de ferro.

Víctor Terradellas va assegurar que el Kremlin enviaria 10.000 soldats russos per protegir la independència de Catalunya.

L'independentisme es fa un embolic amb l'atac del Kremlin contra Ucraïna

Hi ha sectors que condemnen la invasió ordenada per Vladímir Putin, però n'hi ha d'altres que continuen pregonant que Rússia és l'únic aliat que pot trobar Catalunya

NAIS GAMBARA

La invasió d'Ucraïna per part de Vladímir Putin ha deixat descol·locat l'independentisme català, que veu com el seu potencial millor aliat, el president rus, ha passat a ser, de sobte, el nou *home dolent* del planeta, el dictador ferotge que aixafa a un poble per sotmetre'l als seus designis. "En teoria, el país ple de feixistes és Ucraïna, que va recolzar Espanya". La frase és de finals de febrer, apuntada per un activista independentista en un dels xats amb el qual se solen comunicar determinats cercles propers a l'expresident Carles Puigdemont. Un dels integrants intentava posar una mica de seny: "És clar que els dolents no són

tan dolents ni els bons tan bons. És clar que no ens podem creure tot el que ens expliquin. Però el que també està clar és que Rússia ha envaït Ucraïna i això és condemnable. Per mi no és rellevant si Ucraïna recolza o no la causa *indepe*". Un altre company de tertúlia anteposava els interessos internacionals de l'independentisme: "Això se me'n fot. Un país de feixistes no és gaire favorable que ens doni suport". D'aquí que molts sobiranistes vegin amb simpatia la iniciativa de Vladímir Putin.

Però, així i tot, l'independentisme està dividit davant el conflicte ucraïnès. La invasió és ben vista d'una banda, però amplis sectors la condemnen com un acte dictatorial. Els primers veuen Rússia com el

Els més abrandats retreuen que Kíev es va posar al costat d'Espanya durant l'intent secessionista de l'octubre del 2017

potencial aliat d'una Catalunya independent. Aquesta és l'única raó per la qual donen suport a la iniciativa militar de Putin. "A la regió del Donbass fa vuit anys que estan en guerra amb qui ara troba que són els bons. Sentir el nom de Rússia i

prendre partit amb el contrari em recorda els discursos d'en Franco. L'OTAN s'havia de dissoldre quan el mur de Berlín va ser enderrocat, i ho han fet? No, al contrari, anar posant (sic) bases a prop de Rússia. Si hagués sigut al contrari, tothom clamaria al cel, però ja sabem que només els russos són dolents", es queixava una activista molt coneguda a les xarxes.

La discussió és calenta. I alguns tracten d'aportar un nou punt de vista: no es pot acceptar que Rússia vulgui trencar la unitat d'Ucraïna amb el Donbass perquè en un futur "ens podrien amenaçar aquí amb Tabària. És molt perillós encoratjar la divisió del país". Una raó de pes considerable per entendre que Ucraïna no pot ser desmembrada. El cercle més proper a Puigdemont aposta en la intimitat (i moltes vegades públicament) per Putin i els seus, a qui consideren els aliats naturals del procés independentista català.

La via russa la va intentar obrir l'exresponsable de Relacions Internacionals de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), Víctor Terradellas, quan va visitar Moscou la tardor del 2017 i va intentar, en tres ocasions, buscar alguna porta oberta de l'administració moscovita a través de l'exdiputat de l'oficialista Rússia Unida, Serguei Màrkov. Quan es va entrevistar amb el català, Màrkov era professor de l'Institut Estatal de Moscou per a les Relacions Internacionals (Mgimo). Terradellas demanava el reconeixement d'una eventual declaració unilateral d'independència (DUI). La contraprestació seria reconèixer el domini de Rússia sobre la península de Crimea, que la potència de l'Est d'Europa havia envaït. Però també actuar com el desestabilitzador de la UE i, a més, aprovar una sèrie de lleis que farien de Catalunya el "paradís" de les criptomonedes al servei de Rússia.

No hi va haver manera que algú de l'administració russa fes algun gest. L'única referència va ser la que va fer el ministre d'Afers exteriors, Serguei Lavrov, quan el febrer del 2021 l'alt representant de la UE per a política exterior, Josep Borrell, va demanar l'alliberament del líder opositor, Aleksei Navalni. Lavrov li va recordar "els líders independentistes catalans que són a la presó per organitzar un referèndum, una decisió que la justícia espanyola no ha revocat malgrat que tribunals d'Alemanya i Bèlgica

s’hi han pronunciat en contra. Davant d’això, Espanya ha defensat el seu sistema judicial i ha demanat no dubtar de les seves decisions. És el que volem d’Occident en termes de reciprocitat”, va ser el dard enverinat llançat pel ministre rus.

La ‘invasió’ de Catalunya

El 16 de maig del 2017, Víctor Terradellas parlava amb Xavier Vendrell, exsecretari d’organització d’ERC i exconseller de Governació. Li comentava que l’ajuda russa era un fet. “Aquesta gent li va dir al president [...] si volia 10.000 soldats aquí (inintel·ligible) catalana [...] el cap de dalt de tot, eh?... Es va cagar a les calces. Et demano que aquesta conversa no surti d’aquí, d’acord?”, diu Terradellas. Però detalla, a més, que Rússia està disposada a pagar tot el deute de Catalunya.

Vendrell: Això a l’octubre?

Terradellas: El 23 o 34... espera, no, el 24. Vam fer venir el cap de Rússia [inintel·ligible] això i que pagaven tot el deute...

Vendrell: Haurien vingut els 10.000 tios aquí? Com els entrarien 10.000 tios aquí?

Terradellas: És clar... això es necessita... la infraestructura i tenir la potestat de tenir aeroport.

Vendrell: Jo crec que ho farien de manera bèstia... et fiquen un vaixell...

Terradellas: Et fiquen un vaixell [inintel·ligible]...

Vendrell: Ja, però un vaixell rus, quan passi de [inintel·ligible] l’OTAN, li diran” on va vostè?”

Terradellas: L’Exèrcit espanyol ho fa així.

Vendrell: Els espanyols, sí, però Rússia intervé [inintel·ligible] l’OTAN reaccionarà... què farà l’OTAN?

Terradellas: Sí, sí, però sempre els he dit que no els vull. Jo no els vull. Jo sempre els he dit: mira, si féssim una cosa d’aquestes, la gent ens deixaria de seguida, ens deixaria de seguida. Tu no pots anar per la russa. S’ha de fer com fins ara. Ara, que sapiguem que caurà gent [inintel·ligible] el president, ho ha de saber... El president es va cagar l’altre dia. Diu “no vull ser responsable que ens matin gent”. I no vol ser responsable ni que et defensin com si fossis una urna, però necessites 100 morts. Per això sempre som nosaltres, el Miquel i jo, el Casals... poses un milió de persones a la plaça Sant Jaume, vull dir que des de plaça Catalunya fins a

Josep Lluís Alay, cap del gabinet de Carles Puigdemont, també va viatjar a Moscou per explorar el suport a la secessió catalana.

Adverteixen que si es reconeix la independència del Donbass, hi haurà llum verda per reconèixer després Tabàrnia

Colom està ple... I hauran de matar per entrar.

Vendrell: Se’ns passarà l’arròs [inintel·ligible]. No hi ha collons.

Pressions a Puigdemont

El 25 d’octubre del 2017, Víctor Terradellas enviava un missatge a l’aleshores president Puigdemont, que era al Palau de la Generalitat: “President, soc el Miquel [el que parlava amb el telèfon de Terradellas era Miquel Casals, amic comú]. Estem reunits el Víctor i jo amb aquesta gent. En 24 hores ens contesten. A més, miraran: 1) Que la Xina digui també la seva. 2. Que divendres, abans de fer res, facis videoconferència amb Pu”.

Mitja hora més tard, Terradellas insistia que Puigdemont cancel·lés una roda de premsa que tenia prevista per anunciar la convocatòria anticipada d’eleccions. Era només una tretxa per aconseguir aquest ajornament, perquè no hi havia emissari

Terradellas es va arribar a entrevistar en tres ocasions a Moscou amb l’exdiputat Serguei Màrkov

rus, ni suport de Moscou ni anunci de Vladímir Putin. Tot estava només en el terreny de les il·lusions d’un grup d’il·luminats independentistes:

Terradellas: Ho sento. Ni ens has escoltat, crec que ens ho mereixíem. Tot anava endavant i crec que hauríem pogut apurar fins a l’últim moment, llàstima.

Puigdemont: No tenia ja cap marge. I l’escenari era devastador per a Catalunya. Ho sento, sé que no és fàcil ni agradable d’acceptar, però no tenia cap convenciment que ens hauríem sortit.

Terradellas: Ens havien garantit la declaració aquesta tarda, Gorbtxov. Dinners per part xinesa. Et demanàvem apurar. A les 5 venia l’emissari de Putin. Estem a la porta de Palau. Ens has de rebre. Ens has de rebre. Retarda i dona’ns temps.

Puigdemont: Jo ara he de fer compareixença.

Terradellas: Doncs la retardes. I

parlem. Som el Carles, el Miquel i jo, aquí. A 50 metres de Palau. Anem cap a Canonges.

En una llibreta manuscrita de Víctor Terradellas confiscada per la Guàrdia Civil a la seu de l’Associació Igman, apareixia un escrit amb diverses anotacions sorprenents. El paràgraf central de les anotacions deia: “Unificar Bitcoin, demà [aquesta paraula estava ratllada] del volàtil. A l’or”. A sota, aquestes paraules unides per una fletxa: “màquina unificar estat protector”. I a sota, “legislació adequada al nou model econòmic”. La curiositat d’aquest document era que a la cantonada superior esquerra apareixia el nom de Putin en majúscules. I en la cantonada superior dreta, la paraula “finançament”.

El cap de l’oficina de Carles Puigdemont, Josep Lluís Alay, va ser el següent que va intentar obrir la porta del Kremlin a l’independentisme català. Va intentar servir-se de l’empresari Aleksandr Dmitrenko, a qui va fer que nomenessin ambaixador de la Cambra de Comerç de Barcelona a Moscou. A través de Dmitrenko va sondejar la possibilitat d’obrir-se una finestra amb els serveis secrets russos o d’algun polític de rellevància, tenint en compte que un dels socis d’aquest empresari era fill d’un

Continua a la pàgina 6

Ve de la pàgina 5

influent polític del cercle proper de Vladímir Putin.

El setembre del 2020, a Alay se li va obrir una escletxa d'esperança amb el nomenament de Ievgueni Primakov com a director de Rosstrudnitxestvo, l'organisme de les relacions internacionals del Kremlin. El 25 de juny del 2020, Alay avisava d'aquest nomenament Carles Puigdemont. "Una bona notícia de Moscou. El president ha nomenat el diputat Ievgeni Primakov (i director del programa de TV que et va entrevistar) com a director de l'Agència Federal Rosstrudnitxestvo, que depèn d'Exteriors i es dedica a promoure la presència de Rússia al món i a intercanvis polítics, econòmics i culturals a l'estranger. És Acció més IRL [l'Institut Ramon Llull] més Diplocat tot junt".

El 26 de setembre d'aquell any, Josep Lluís Alay es comunicava amb l'advocat Gonzalo Boye, a qui advertia, referint-se a Ievgeni Primakov: "Només fa dos mesos que el va nomenar Putin. Alguns diuen que té més poder que el ministre d'Afers Exteriors". Però ni la via Dmitrenko ni la via Primakov (a qui Alay va enviar una felicitació personal després del seu nomenament, a la qual el rus va contestar educadament) van donar

Gonzalo Boye no vol empenyar els russos.

resultat. L'administració de Vladímir Putin no va obrir cap canal d'entesa amb l'independentisme català, tot i que encara hi ha cercles que confien que, en una situació d'independència *de facto*, Moscou no dubtaria a reconèixer a Catalunya com a Estat sobirà encara que només fos per afeblir la Unió Europea. Aquesta tesi és rebatuda per molts cercles independentistes, més pragmàtics en aquesta qüestió i amb una visió més clara de les relacions geoestratègiques de Catalunya. ■

Finalment, després de cinc dies, arriba la condemna de Waterloo

El 21 de setembre del 2020, Carles Puigdemont apareixia en una manifestació a Brussel·les protestant contra el Govern prorús de Bielorússia. "Avui hem tingut l'honor d'acompanyar els bielorussos de Brussel·les en l'arribada de Svetlana Tikhanóvskaia [líder de l'oposició] al Parlament Europeu. Hem tornat a cantar *L'estaca* del nostre company Lluís Llach contra la dictadura i la repressió de Lukaixenko", va tuitejar. Això va alertar als seus màxims col·laboradors: "Els haurem de dir als russos que això és només per despistar", recomanava aquell mateix dia l'advocat Gonzalo Boye a Josep Lluís Alay, cap de l'oficina de l'expresident.

El tema dels russos resulta molt sensible. En una conversa del 3 d'octubre del 2020, Gonzalo Boye li aconsellava a Alay que s'havia "d'aportar intel·ligència, però no ficar-se en el que fot als russos". Poc abans, Josep Lluís Alay li comunicava al lletrat que "si apostem en públic pel Kremlin, fem-ho de debò".

No obstant això, aquest 28 de febrer passat, el Consell per la República (CxR), que presideix el resident a Waterloo, s'ha acabat mullant sobre la invasió d'Ucraïna. En un comunicat, aquesta entitat ha admès que, davant l'agreujament de la situació, "condemna les accions militars per part de la Federació Russa en territori d'Ucraïna, que impliquen una vulneració flagrant del dret internacional, i condemna el recurs a l'amenaça nuclear, que comporta un agreujament del conflicte i deteriora les condicions per a una resolució negociada". Aquesta ha estat la primera comunicació oficial del CxR, cinc dies després que s'iniciés l'atac de l'exèrcit de Vladímir Putin.

SI **ELS ANIMALS**
T'IMPORTEN
LA TEVA SIGNATURA
ÉS IMPORTANT

iUneix-te a la Iniciativa
Ciutadana Europea!
savecrueltyfree.eu

 AGENDA
 2030

SOM FEMINISTES

8 de març
 Dia Internacional
 de les Dones

La **Diputació de Barcelona** treballa al costat dels ajuntaments per impulsar polítiques d'igualtat. Construïm pobles i ciutats feministes.

#8M #DiaDeLesDones
www.diba.cat/diadones

Cop a la màfia dels prostíbuls

L'amo del Paradise de la Jonquera, José Moreno, afronta una multa de 21,7 milions d'euros per frau a Hisenda en la gestió d'aquest establiment d'explotació sexual, considerat el més gran d'Europa

El Paradise de la Jonquera és el bordell més gran d'Europa.

R. CALVO

Com li va passar a Al Capone, finalment, l'amo del megaprostíbul Paradise de la Jonquera, José Moreno, *el Viejo*, ha estat enxampat i encausat per delictes fiscal. Afronta una multa de 21,7 milions d'euros per frau en les declaracions de l'IVA, de l'IRPF i de l'impost de societats.

La UDEF de la policia nacional va encetar, l'any 2010, una investigació sobre les xarxes de proxenetisme més importants que actuen

a Espanya, en una operació dirigida pel jutjat núm. 4 de l'Audiència Nacional. Això va culminar amb una batuda, l'any 2015, en la qual es va detenir una cinquantena de responsables dels principals prostíbuls que hi ha a la geografia espanyola, entre els quals el Paradise, considerat el bordell més gran d'Europa, on treballen unes 200 dones.

Ara, el magistrat José Luis Calama ha tancat la instrucció del cas i ha imputat 32 persones, que estaven al capdavant de cinc organitzacions dedicades a l'explotació sexual i una sisena que s'encarregava de donar

cobertura financera a tota aquesta trama. Per a tots ells, el jutge reclama multes que sumen 111 milions d'euros.

En el cas de José Moreno, l'amo del Paradise, se li imputa un frau d'11,7 milions en la declaració de l'IVA, 7 milions en l'impost de societats i 3 milions en l'IRPF. La UDEF va aconseguir accedir a la comptabilitat d'aquesta trama de bordells i va descobrir que les declaracions oficials d'impostos no coincidien en absolut amb els moviments reals de diners en els seus comptes bancaris.

Malgrat la intervenció policial i l'actuació de l'Audiència Nacional el cert és que, un cop passada la pandèmia de la covid, la majoria d'aquests grans prostíbuls, com és el cas del Paradise, han tornat a obrir les portes i a funcionar. José Moreno ja va ser jutjat l'any 2014 per la seva relació amb una xarxa de proxenetes que traficava amb dones del Brasil i ara s'haurà de tornar a asseure al banc dels acusats per delictes fiscal.

Segons ha transcendit, José Moreno ha desviat, en els últims anys, grans quantitats de diners a Colòmbia, on ha fet inversions immobiliàries. Per això, podria acabar marxant d'Espanya per eludir les fortes sancions que li poden caure. ■

Una societat de Guipúscoa centralitzava les transaccions

Les investigacions de la UDEF –la mateixa unitat policial que va perseguir la fortuna dels Puig– han permès descobrir el paper determinant que tenia, en l'ocultació dels moviments econòmics d'aquesta trama de macroprostíbuls, la societat Larratrak SL. Aquesta companyia, que té la seu a Guipúscoa –i, per tant, està sotmesa al règim foral basc–, era l'encarregada de fornir els datàfons a través dels quals es feien les transaccions dineràries als bordells.

La finalitat d'aquesta operativa era doble: d'un cantó, permetia garantir la discreció dels clients dels prostíbuls, ja que Larratrak SL no té cap vincle formal amb l'explotació d'aquests locals i, d'aquesta manera, l'ús de la targeta de crèdit no aixecava cap sospita a ulls de tercers; de l'altre, mantenia l'opacitat d'una gran part dels diners que movia aquesta trama, ja que des de Larratrak SL es feien grans disposicions de diners en efectiu i transferències a terceres societats vinculades amb els amos dels bordells.

Per fer aquesta tasca i donar cobertura a la xarxa d'explotació sexual, la companyia basca es quedava una comissió d'un 6,5% de les transaccions fetes. Aquesta trama de prostíbuls, dirigida per cinc organitzacions, controlava unes 2.000 dones arreu d'Espanya, i Larratrak SL centralitzava el cobrament dels "serveis" a través de 136 datàfons. Segons les investigacions policials, hi havia una vintena de prostíbuls que estaven associats a aquesta operativa fraudulenta.

La vergonya de Catalunya

La Jonquera és el primer poble del Principat, entrant per l'autopista des de França. La controvertida i ambigua legislació espanyola sobre la prostitució ha permès que, en aquest indret geogràfic, s'hi hagi consolidat un gran focus de comerç sexual, amb el megabordell Paradise, inaugurat l'any 2010, com a establiment més conegut i emblemàtic.

A la majoria dels països europeus, la prostitució està molt regulada i les legislacions més avançades promouen la seva erradicació, imposant fortes sancions als proxenetes i també als clients. Això ha fet que la Jonquera i el Paradise s'hagin convertit en un

referent pels puteros del sud de França, que hi acudeixen en massa i omplen les butxaques de José Moreno, *el Viejo*. També molts camioners de pas s'hi aturen per "passar l'estona".

Els veïns de la Jonquera estan dividits, entre els qui consideren que és una vergonya que aquesta localitat estigui estretament associada a la prostitució i els qui ho veuen com una oportunitat per dinamitzar el comerç local, que es beneficia de la presència de les prostitutes i dels clients.

En tot cas, per a la imatge internacional de Catalunya, els bordells de la Jonquera i de l'Alt Empordà són una pèssima carta de presentació de cara als viatgers i turistes que arriben d'altres països d'Europa.

Indignació per l’adjudicació d’una altra residència a Cinta Pascual

Els familiars dels usuaris i els treballadors de Mossèn Vidal i Aunós es mobilitzen

T. BASTIDA

Cinta Pascual és la presidenta de l’Associació Catalana de Recursos Assistencials (Acra), la patronal que aplega les empreses gestores de residències per a la gent gran, vinculada a Foment de Treball. Però, a la vegada, Cinta Pascual és també la directora general i cap visible de L’Onada Serveis, una empresa radicada a la Ràpita (Montsià) que, en els últims anys, ha experimentat una fulgurant expansió, i actualment ja té una trentena de centres arreu de Catalunya.

Aquesta doble condició aixeca moltes suspicàcies entre els altres socis de l’Acra. I és que, gràcies a aquest càrrec de representativitat i a la proximitat política de Cinta Pascual a ERC, l’empresa L’Onada Serveis està aconseguint que, d’un temps ençà, la Generalitat l’estigui afavorint amb nous contractes de gestió, en detriment de la lícita competència.

Amb Cinta Pascual, L’Onada sempre guanya.

L’any 2020, en els moments més durs de la pandèmia, L’Onada Serveis ja va ser l’adjudicatària directa de la gran residència per a la gent gran de Premià de Mar, de 322 places, que fins aleshores gestionava l’empresa Domus Vi i que va ser confiscada per la Generalitat, que la va donar a Cinta Pascual.

Ara la història es repeteix a la residència Mossèn Vidal i Aunós, al barri de la Bordeta de Barcelona, que té una capacitat per a 112 persones. El departament de Drets Socials ha decidit donar la gestió d’aquest centre, que fins ara feia la Fundació Vella Terra, a L’Onada Serveis.

Amb una diferència substancial: si la Generalitat va decidir confiscar la residència de Premià de Mar va ser a causa de l’elevada mortalitat provocada per la covid que s’hi va registrar i a les deficiències de gestió detectades per part de Domus Vi. En canvi, en el cas del centre Mossèn Vidal i Aunós, tant els usuaris com els seus familiars i els treballadors valoren molt positivament la tasca realitzada per la Fundació Vella Terra.

Aquesta entitat va rebre, fa dos anys, l’encàrrec de la Generalitat d’assumir el control de la residència del barri de la Bordeta, on la covid va provocar greus estralls: el 87% dels usuaris van resultar contagiats i en van morir 29. Els dos anteriors

gestors del centre geriàtric –la UTE Ingesa-Aspreosat i Eulen– havien provocat una allau de queixes pel seu mal servei.

En el cas d’Ingesa-Aspreosat (filial del grup constructor OHL), la seva gestió va ser caòtica, amb incompliment de ràtios de personal, mala alimentació, neteja insuficient i manca de l’equipament mínim per a la vida quotidiana (llençols, tovalloles, etc.). La seva successora, Eulen, va menar una gestió nefasta de la pandèmia i, a més, s’hi van denunciar casos de

L’empresa de la presidenta de l’Acra també va ser beneficiada, en plena pandèmia, amb la gestió del geriàtric de Premià de Mar

maltractaments i, fins i tot, l’agressió sexual a una de les usuàries.

Quan la Fundació Vella Terra es va fer càrrec de la residència Mossèn Vidal i Aunós s’hi va trobar un panorama “devastat”. En els últims dos anys ha aconseguit capgirar la situació i, ara, els usuaris, els familiars i els treballadors mostren la seva satisfacció per la tasca feta. Per això, han iniciat mobilitzacions contra el canvi de gestió decidit per la Generalitat. ■

Una representant del “sector negocis” d’ERC

Oriol Junqueras sempre treu pit que a Esquerra mai no s’hi ha produït cap cas de corrupció política. Però això no obsta perquè en l’entorn del partit s’hagi creat, en els últims anys, un potent “sector negocis”, del qual són exponents Xavier Vendrell o Oriol Soler, detinguts i imputats en el marc del cas Volhov.

Cinta Pascual, CEO de L’Onada Serveis i presidenta de l’Acra, també forma part d’aquest selecte club d’empresaris que es mouen en l’entorn d’ERC i que gaudeixen d’importants ajudes i favors de la Generalitat. A més, Cinta Pascual va ser nomenada, l’any 2020, membre del consell assessor de l’empresa Aigües de Catalunya SL, propietat del grup valencià Global Omnium, que presideix David Madí, l’ex-mà dreta d’Artur Mas.

Igual que Xavier Vendrell i Oriol Soler, David Madí també està imputat en l’operació Volhov, un sumari que ha passat a l’Audiència Nacional, perquè se’ls acusa, entre altres delictes, de suposat “terrorisme”. I això ja són paraules majors.

El PSC reclama la dimissió de Lluís Salvadó

Les Terres de l’Ebre són un dels bastions polítics importants que té ERC, i Cinta Pascual, en el vessant empresarial, forma part d’aquest nucli de poder. El referent indiscutible d’Esquerra en aquesta zona és el diputat Lluís Salvadó, que amb anterioritat va ser alcalde de la Ràpita i secretari d’Hisenda de la Conselleria d’Economia i Finances, en temps d’Oriol Junqueras.

Des d’aquest càrrec, Lluís Salvadó va jugar un paper determinant en els preparatius del referèndum de l’1-O del 2017. Per aquest motiu va ser detingut

i, en l’actualitat, està a l’espera de judici per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), ja que, com a diputat, té la condició d’aforat.

Aquesta setmana passada, el grup del PSC al Parlament ha demanat la dimissió de Lluís Salvadó, com a president de la comissió sobre el delta de l’Ebre, per unes declaracions en què acusava l’Estat d’inacció en aquest espai natural, greument afectat per la regressió i el canvi climàtic. Segons el PSC, Lluís Salvadó “menteix”, ja que és impossible que l’actuació de moviments de sorres que té planificada la Generalitat es faci en un any, com s’ha anunciat, ja que fer un dragatge marí implica presentar un informe ambiental ordinari, un procediment que costa més d’un any de tramitar.

Les incompatibilitats posen contra les cordes Sanchis al Parlament

La CCMA hauria de destituir de forma immediata el director de TV3

ROSA MOLINS

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) hauria de destituir immediatament Vicent Sanchis del seu càrrec de director de TV3 després que no donés explicacions convincentes de les incompatibilitats per exercir-lo en la seva compareixença, aquest divendres passat, 25 de febrer, a la comissió parlamentària de control d'aquest organisme.

Els portaveus dels grups del PSC-Units per Avançar, En Comú Podem, Vox i Ciutadans van acorralar Sanchis en aquesta comissió amb les seves preguntes relacionades amb la seva vinculació amb l'empresa Comunicació Vinària SL, de la qual és accionista i administrador suplent, i que contracta sovint la mateixa CCMA.

"Em vaig equivocar. Ho sento"

Una de les incompatibilitats que van posar sobre la taula els diputats de l'oposició és que Vicent Sanchis va fer constar a la declaració de béns patrimonials dels alts càrrecs de la Generalitat que té un 10% de les accions de Comunicació Vinària

Vicent Sanchis, a la comissió parlamentària de control de la CCMA, el 25 de febrer passat.

SL. La llei 13/2005 del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat assenyalava que "no poden tenir, individualment o juntament amb llurs cònjuges, convivents -d'acord amb la normativa d'unions estables de parella- o altres familiars de primer

grau de consanguinitat o afinitat, la titularitat de participacions que representin un percentatge igual o superior al 10% del capital en empreses que tinguin concerts, convenis o contractes de qualsevol mena amb el sector públic estatal, autonòmic, comarcal o local". Sanchis

va defensar-se dient que només tenia un 9% del capital de l'empresa i va dir als diputats que l'interpel·laven que anessin al Registre Mercantil a comprovar aquesta dada. No va ser fins a la quarta vegada que li van plantejar aquesta incompatibilitat que va dir que havia estat un error seu a l'hora de complimentar la declaració de béns patrimonials, un error que, a hores d'ara, continua sense ser solucionat.

L'altra qüestió que suposa la incompatibilitat legal de Sanchis per exercir com a director de TV3 és que des del 24 de desembre del 2019 figura com a administrador suplent de Comunicació Vinària SL. El Butlletí Oficial del Registre Mercantil (BORME) va publicar el 3 de gener

És administrador suplent de Comunicació Vinària, que ha signat 16 contractes i convenis amb la CCMA des del 2017

del 2020 aquest nomenament. L'article 3 de la Llei del règim d'incompatibilitats diu que "els alts càrrecs al servei de la Generalitat han d'exercir llurs funcions amb dedicació plena i absoluta, i no poden compatibilitzar llur activitat amb l'exercici de cap altre lloc, càrrec, representació, professió o activitat mercantil, professional o industrial, de caràcter públic o privat, per compte propi o aliè". Per intentar justificar que compatibilitzi la direcció de TV3 amb el fet de ser administrador suplent d'una empresa que firma contractes

De la reprovació inicial a sortir amb "deshonor" i "la cara vermella"

Vicent Sanchis va ser nomenat director de TV3 el 13 de març del 2017 per decisió del president de la Generalitat, Artur Mas, a través d'un consell de govern de la CCMA, controlat pel seu partit i presidit per Núria Llorach. El 6 d'abril, tres setmanes després, el Parlament reprovava el seu nomenament per 73 vots a favor i 60 en contra. Només els diputats de Junts pel Sí li van donar suport. La direcció de la CCMA i Sanchis van ignorar la decisió del Parlament i no només va continuar com a director, sinó que en nombroses ocasions ha afirmat, al llarg d'aquests anys, que no pensava fer cas de la decisió sobirana del Parlament. Jéssica Albiach, portaveu d'En Comú Podem, el grup que va

Susanna Segovia (En Comú Podem): "Aquest no serà el millor 'broche de oro' per al seu pas per TV3"

presentar la moció de reprovació, en aquell ple del Parlament, va dir: "Com ha de ser neutral un senyor que ens ha dit idiotes i tramposos!". Fins i tot Albert Botran, de la CUP, va dir que s'havien "perdut les formes".

Susanna Segovia, també d'En Comú Podem, va dir divendres a Sanchis que l'escàndol de les incompatibilitats "no serà el millor *broche de oro* per al seu pas per TV3". Anna Grau, de Ciutadans, va afegir que "sortirà de TV3 amb deshonra, amb la cara vermella i el cul també vermell". Sanchis va encaixar malament les crítiques, va replicar a Segovia que no era ella qui decidia com tancava el seu pas per TV3 i va dir que se'n va "amb la consciència molt tranquil·la".

i convenis amb la CCMA, Sanchis va treure importància a aquest càrrec.

La figura d'administrador suplent està regulada per la Llei de societats de capital, vigent des del juliol del 2010. L'article 216 d'aquesta llei estipula que "podran ser nomenats suplents dels administradors per al cas que cessin per qualsevol causa un o més d'un dels administradors". A més, diu aquest article, que "si els estatuts socials estableixen un termini determinat de durada del càrrec d'administrador, el suplent s'entendrà efectuat pel període pendent de complir per la persona de la qual es cobreixi la vacant".

Vicent Sanchis ha ocultat que ocupa el càrrec d'administrador suplent de Comunicació Vinària SL a la declaració de béns patrimonials dels alts càrrecs de la Generalitat. Una de les caselles d'aquesta declaració demana explícitament si es té algun càrrec en societats mercantils. Sanchis hi ha fet constar la paraula "cap". A la comissió de control de la CCMA de divendres passat, va treure importància al càrrec que té a Comunicació Vinària SL, però, en aquest cas, no va recórrer a justificar que el negui a la declaració de béns patrimonials dient que es va equivocar.

El nerviosisme de Sanchis en el decurs de la comissió es va notar en alguns dels errors que va cometre en expressar-se. Per exemple, es va referir al càrrec d'administrador suplent com a administrador vacant. Quan la diputada Beatriz Silva, del grup del PSC-Units per Avançar, li va preguntar sobre aquesta incompatibilitat, el director de TV3 li va etzibar: "Li desitja algun mal a l'administrador d'aquesta empresa?". La llei no limita la substitució de l'administrador d'una empresa per un de suplent només en els casos de malaltia o mort, com va donar a entendre Sanchis, sinó que pot ser deguda a qualsevol altra causa.

"Intento ser tan honrat com puc. Vostè sempre parteix de la desconfiança. Si passa algun cas dimitiré d'un costat o de l'altre", va continuar Sanchis. És a dir, que si es trobés en la tesitura d'haver de triar entre continuar dirigint TV3 o deixar de ser membre de la direcció de Comunicació Vinària SL no té clara quina seria la seva opció. L'administrador de Comunicació Vinària SL és Salvador Cot.

A part de les incompatibilitats legals que es van dilucidar, a la sessió

Esbroncades, amenaces i falta de respecte als diputats, a l'estil Pujol

La intervenció de Vicent Sanchis a la comissió de control del Parlament el divendres 25 de febrer va recordar la de l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol quan va comparèixer, el setembre del 2014, a la comissió parlamentària que va investigar-lo després que reconegués que durant tot el seu mandat havia amagat una fortuna a l'estranger. En aquella compareixença, Pujol va esbrancar els diputats a l'hora de respondre les seves preguntes. Sanchis, que ha fet la seva carrera professional a l'ombra de Pujol, va actuar igual. Va esbrancar els diputats, va faltar-los al respecte, va exigir que es retractessin de les seves acusacions i va amenaçar-los amb querelles. Va justificar la seva actitud explicant que, segons la seva escala de valors, "és millor ser xulo que mala persona". També va afirmar que no el preocupava que el seu cas acabés a l'Oficina Antifrau.

La presidenta de la CCMA, Núria Llorach, i l'administrador de Comunicació Vinària SL, Salvador Cot, en la firma del conveni entre les dues entitats corresponent a l'any 2019.

de control parlamentari de la CCMA també s'hi van plantejar les incompatibilitats ètiques. Vicent Sanchis és accionista i administrador suplent d'una empresa que ha signat 11 contractes i 5 convenis amb la CCMA des que ell dirigeix TV3. A la web de la transparència de la CCMA hi figuren contractes amb Comunicació Vinària SL des de l'any 2016, tots ells relatius a pagaments a Salvador Cot per les seves intervencions als programes *El Matí de Catalunya Ràdio*, *Els matins*, de TV3, *Més 324*, també de TV3, i diferents programes informatius especials. L'últim contracte de Comunicació Vinària SL amb la CCMA per intervencions de Salvador Cot a TV3 es va firmar el 4 de setembre del 2017, quan Sanchis ja feia mig any que dirigia la televisió de la Generalitat.

D'altra banda, cada any, el portal de la transparència reflecteix que entre aquest organisme i Comunicació Vinària SL es firma un acord marc de col·laboració. El primer d'aquests acords marc es va signar l'11 de maig de 2017, menys de dos mesos després que Vicent Sanchis fos nomenat director de TV3. El darrer d'aquests acords marc es va firmar el 14 de juny de l'any passat i té validesa fins al juliol. Des del 2013, Comunicació Vinària, editora del mitjà digital *vadevi.cat*, organitza els Premis Vinari, per donar a conèixer i potenciar la producció de vins a Catalunya. El portal *vadevi.cat*, del grup editorial elMón i editat per Comunicació Vinària SL, va anunciar el 9 de juliol del 2015 que Vicent Sanchis s'incorporava al Grup Vadevi i als Premis Vinari. Assumia el càrrec

d'adjunt a l'editor del Grup Vinari "amb atribucions sobre les àrees d'expansió, patrocinis i nous projectes". La CCMA dona suport a aquests premis. La gala d'entrega dels guardons del 2021 es va celebrar a l'Auditori de Vilafranca del Penedès, el 8 d'octubre. Els mitjans oficials de la gala van ser TV3 i el digital *elMón*, del qual Salvador Cot és l'editor.

A la gala de l'any 2020, el mateix Vicent Sanchis, a qui el conductor de l'acte, Màrius Serra, va presentar com a director de TV3, va entregar tres dels premis que es van concedir. A la comissió de control de divendres, Sanchis va justificar la seva participació en l'acte d'entrega de premis organitzat per l'empresa de la qual és accionista i administrador

Des que va arribar a la direcció de TV3, el Canal 33 transmet els Premis Vinari, organitzats per l'empresa de la qual és accionista

Comunicació Vinària SL està domiciliada en un local propietat seva pel qual cobra 1.000 euros de lloguer cada mes

suplent dient que ho va fer en substitució de la presidenta de la CCMA, Núria Llorach.

Una altra incompatibilitat ètica denunciada pels diputats de l'oposició és que des del 19 de gener Comunicació Vinària SL s'ha domiciliat en un local del carrer Aribau propietat de Sanchis des de fa vint anys. Quan Beatriz Silva li va retreure, Sanchis va contestar: "Alting. Truqui a Alting. És la meua empresa administradora, la que lloga aquest pis. Aquest pis és a Aribau-passeig de Gràcia, ja que vostè ho sap tot. Té 100 metres quadrats. Està llogat a 1.000 euros. Per què? Perquè aquesta empresa em paga 1.000 euros. En té prou amb això o li he d'explicar més coses? Creu que aquí hi ha alguna maniobra amagada. 1.000 euros". No va aclarir qui els paga a Alting. ■

Laporta es carrega un espai de ràdio que li era hostil

Des de l'ombra, amb l'ajuda de les clavegueres del Govern i de bona part de la premsa, va fer tancar a l'emissora RKB l'històric 'Sin concesiones'

J. BRUCH

La pressió del FC Barcelona a través del seu aparell mediàtic i del seu poder a les clavegueres de la Generalitat han aconseguit tancar un programa de ràdio que ha estat durant quaranta anys dedicat a informar sobre el Barça. Era un dels objectius de la *gestapo* de Laporta des que va arribar a la presidència i va voler destapar com un dels escàndols de l'anterior etapa de Bartomeu el fet que alguns mitjans mantinguessin un conveni de col·laboració amb el club.

Com que aquesta era una realitat que, si Laporta hagués volgut mostrar públicament, hauria incomodat a almenys una quinzena de mitjans, l'assumpte no ha anat a parar a la Fiscalia provincial. De sotamà, no obstant això, des del club s'ha manipulat i filtrat informació perquè les xarxes, amb l'odi desbocat dels mateixos periodistes, impulsessin

Joan Laporta ha "esborrat" de les ones un periodista crític amb la seva gestió.

un assetjament irrefrenable al programa de ràdio *Sin concesiones*, que s'emetia des de RKB fins a la setmana passada.

Les xifres revelades del conveni amb la productora, d'uns 50.000 euros anuals, van provocar tal reacció a les xarxes i altres mitjans,

entre ells TV3 i Catalunya Ràdio, que l'emissora va tallar el cable del micròfon quan el responsable de l'espai, Marçal Lorente, havia iniciat el programa. Un notari i un advocat van donar fe d'aquests fets. RKB va emetre un comunicat pusil·lànim justificant-se en el desconeixement

de l'acord amb el Barça. Fonts de l'emissora van confirmar haver rebut pressions des de diferents ressorts del Govern.

La mateixa premsa i els altaveus laportistes van incidir en el fet que RKB és una emissora il·legal, sense audiències verificables ni llicència, per sostenir davant l'opinió pública una campanya tan agressiva i llampec, coordinada des del costat fosc del club. Si fos una emissora pirata, la Generalitat, responsable de l'espai radioelèctric, l'hauria tancat fa temps, perquè hi consta domicili so-

Una acció llampec i molt agressiva de tot l'entorn va acabar en fortes pressions, a les quals va cedir l'emissora RKB

cial, titularitat i ubicació de les antenes des d'on emet.

"Hi ha periodistes que han cobrat del club", va ser la funesta, imprudent i controvertida afirmació del CEO Ferran Reverter, origen d'un estat d'opinió que s'ha crispat amb intoxicacions des del club, que, alhora, té la necessitat d'amagar tots els ajuts a la premsa amiga de Laporta en el seu anterior mandat. El 2009, per exemple, el Barça pagava al Grup Godó 1,5 milions anuals en virtut d'un conveni que va alleujar la tensió amb *Mundo Deportivo* i *La Vanguardia* fins a les eleccions del 2010.

Acords que s'han mantingut en el temps. Josep Maria Bartomeu no va renovar en un moment del seu mandat el generós acord heretat amb TV3 i Catalunya Ràdio. Ho va fer en resposta a les falsedats i la manipulació en contra de la seva junta, mentre que Laporta acaba de restaurar-lo sense escatimar recursos a favor d'una Corporació que, des de fa mesos, porta cantant les gestes i els encants de Laporta. Dins d'aquest gran joc, RKB i *Sin concesiones* són només una anècdota.

Sobre la tempesta desfermada en contra del programa *Sin concesiones* i del seu director ha cridat l'atenció la participació activa i molt agressiva de mitjans i periodistes beneficiaris de subvencions del Barça per la via d'aquest mateix tipus de convenis. ■

Les subvencions i convenis del Barça s'acumulen amb els que atorga la Generalitat

Els acords que Bartomeu mantenia amb els mitjans de comunicació es van signar amb *El Periódico*, Grup Godó (*La Vanguardia*, RAC1, *Mundo Deportivo*), *Sport*, *Ara*, *Crónica Global* (*Culemanía*), RKB, SER, COPE, Onda Cero, Ràdio Flaix i la productora d'Albert Lesán. Joan Laporta, a la seva arribada, en va tallar alguns i n'ha recuperat uns altres, com els de la Corporació (TV3 i Catalunya Ràdio), sempre amb aquesta generositat que el caracteritza. La majoria d'aquests són beneficiaris també d'acords de subvenció per part de la Generalitat, com, per exemple, el diari *Ara*, amb 538.109 euros; *Mundo Deportivo*, amb 171.567 euros; *El Periódico*, amb 1.541.436 euros; *La Vanguardia*, amb 2.648.987 euros, i RAC1, amb 1.929.346 euros. El cas de *Sin concesiones*, un programa modest ara esborrat del mapa periodístic, no és per descomptat ni una excepció ni un escàndol.

La premsa volia un cap i va caure el més feble

Resulta significatiu que fos el mateix club qui va obrir la caixa de pandora quan va incloure en el paquet de presumptes casos il·lícits el fet que hi hagués periodistes a sou. Així es va filtrar des del club per generar el màxim malestar entre els aficionats i, sobretot, entre la premsa, que s'havia fet la indignada fins que, després del *forensic*, el mateix Laporta va haver d'admetre la inexistència d'aquestes pràctiques enteses com a susceptibles de cap delictes. Com que la premsa laportista s'havia cansat d'exigir "sang" i "caps" per la via de les investigacions internes, al club es va decidir finalment actuar des de l'ombra contra el més feble.

PERLES /// L'Uixer Espia

La CUP nota la 'desactivació' del diputat Carles Riera

La pèrdua de l'escó del secretari tercer de la Mesa del Parlament i diputat de la CUP, Pau Juvillà, va iniciar una tempesta política a l'independentisme. Però més enllà del debat sobre la desobediència, el resultat va fer que la CUP hagi hagut de substituir Juvillà a la mesa del Parlament. Els anticapitalistes van decidir que Carles Riera ocuparia el seu lloc a l'òrgan rector de la cambra. La decisió va ser aplaudida inicialment per tot el grup.

Però passats els dies hi ha qui pensa que destinar Riera a fer feina des de la mesa farà que "es perdi un actiu molt important en la feina del dia a dia de comissions i la vida parlamentària del grup", en paraules d'un dels seus companys. "És un dels que té més experiència i ens anava molt bé", lamenta. Amb tot, esperen que el grup no noti el seu canvi de rol.

Comparacions desafortunades

La invasió de Rússia a Ucraïna va fer que tots els partits es posicinessin respecte al que passa. En general, les valoracions eren previsibles i encaixaven amb la línia ideològica de cada grup. Però a JxCat hi va haver un diputat que, durant el ple del Parlament, va intentar arremetre contra Espanya comparant la situació de Rússia i Ucraïna amb la de Catalunya i l'Estat durant l'1 d'octubre del 2017. El diputat en qüestió era Joaquim Calatayud, que no només va provocar la queixa dels constitucionalistes sinó també que la consellera d'Acció Exterior, Victòria Alsina –del seu partit–, acabés desautoritzant-lo.

Pere Aragonès es resigna i claudica davant de JxCat

El Govern de la Generalitat i l'executiu de l'Estat espanyol encara tenen pendent la segona reunió pública de la taula de diàleg. S'està retardant, però les dues parts asseguren que tenen molt interès a celebrar-la. La primera, que es va fer a Barcelona, va suposar una presa de contacte i poca cosa més, però tant Catalunya com Espanya van destacar la necessitat de dialogar i buscar una solució al conflicte polític. La polèmica, però, va venir de la mà del president català, Pere Aragonès, i JxCat. Aragonès volia que tots els membres de la delegació catalana fossin membres del Govern, per dotar de caràcter institucional la taula i que pogués ser un òrgan d'executiu a executiu. Junts, però, es va entestar a enviar-hi un sol membre del Govern, el vicepresident Jordi Puigneró, i tres membres del partit que no són al consell executiu. La discrepància es va tancar amb Aragonès anant-hi només amb dos consellers d'ERC i assegurant que en pròximes reunions intentaria convèncer JxCat. Ara, però, a les portes de la segona reunió, l'equip d'Aragonès assegura que està resignat, que sap que no té res a fer en això amb JxCat, i que tornarà a enviar-hi només consellers d'ERC, claudicant així davant l'absència que imposa Junts.

El PSC fa una oposició calmada i Junts, en canvi, és el soci agressiu

La darrera sessió de control al Govern del ple del Parlament de Catalunya va deixar palès, una altra vegada, que Esquerra Republicana (ERC) i Junts x Catalunya (JxCat) no tenen la millor de les relacions. Des de fa setmanes, els de Laura Borràs utilitzen les preguntes al president, Pere Aragonès, per arremetre contra algun dels aspectes amb els quals discrepen d'ERC.

La taula de diàleg, la relació amb el govern espanyol o l'estratègia independentista acostumen a ser alguns dels temes recurrents en el discurs del president del grup de JxCat, Albert Batet, quan pregunta a Aragonès. A la darrera sessió de control, però, hi va afegir també un parell de retrets al líder del PSC i cap de l'oposició, Salvador Illa. Paral·lelament, els socialistes

utilitzen aquestes preguntes últimament per fer oferiments de col·laboració, per demanar consensos i per reclamar acostaments de postures. Tot plegat, a l'últim ple

En la darrera sessió de control va semblar que els socialistes formaven part del Govern i que JxCat no hi participava

va semblar més que formés part del Govern el PSC que no pas JxCat, i més que fos l'oposició Junts que el PSC. I és que la calma en el discurs i l'agressivitat en els plantejaments no sempre es corresponen amb el fet de ser al Govern o de liderar l'oposició.

Por a Palau pel protagonisme de Victòria Alsina

L'atac de Rússia a Ucraïna va fer que totes les institucions posessin el focus a la zona. Més enllà de poder evacuar la seva població, tots els territoris europeus van buscar tenir un perfil propi o diferenciar-se de la resta, donada la desorientació inicial de la UE. A Catalunya, el Govern va voler treure pit amb un oferiment per a acollir refugiats. Però a l'equip directe del president, Pere Aragonès, al nucli dur de Palau, van mirar amb recel que la consellera d'Acció Exterior, Victòria Alsina, comencés a tirar d'agenda, mantingués reunions o converses i plantegés iniciatives al marge del president. Una figura de JxCat amb protagonisme és sempre motiu d'alarma a Palau. I en aquest cas la por de deixar-la créixer ja va provocar comentaris crítics.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, Victòria Alsina, està disposada a diferenciar-se dels seus predecessors en el càrrec en matèria de presència internacional davant una greu crisi com la d'Ucraïna, que, a més, pot comportar refugiats. El seu equip afirma que amb ella la Generalitat tindrà més interlocució directa amb Europa per poder posar en marxa iniciatives pròpies amb independència del que faci l'Estat espanyol.

Andorra nega a les dones el seu dret a interrompre l'embaràs, fins i tot en casos de violació

Les obliga a viatjar a Catalunya o a França i a pagar entre 300 i 6.000 euros per avortar

Stop Violències és la primera entitat feminista d'Andorra que va convocar una manifestació pel dret a l'avortament.

M. MÁRQUEZ

Dilluns de la setmana passada, el moviment feminista internacional celebrava la despenalització de l'avortament a Colòmbia, un canvi legislatiu històric per a un país on, cada any, unes 400 dones eren processades per avortar. Una gran notícia, sens dubte, tot i que, com assenyala l'associació feminista Stop Violències, d'Andorra, “un dret no es guanya fins que és de totes” i, precisament, les dones andorranes no el poden exercir: al Principat

d'Andorra l'avortament és il·legal i està contemplat al Codi Penal.

És un “delicte contra la vida humana prenatal” i comporta penes de fins a dos anys de presó per a les dones que el duuguin a terme i de fins a tres anys de presó i cinc d'inhabilitació per als metges que el practiquin. Aquesta legislació tan restrictiva és un problema per a les andorranes que volen avortar, les quals estan obligades a desplaçar-se a altres països, a parir i a donar el nadó en adopció o bé a recórrer a mètodes no segurs.

Al Principat, és il·legal avortar fins i tot en cas de violació, quan la vida del fetus no és viable fora de l'úter matern o quan la salut de la dona està en perill, unes situacions que l'Oficina de l'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Drets Humans (OHCHR, per les sigles en anglès) reclama que cal despenalitzar. L'òrgan de l'ONU afirma que les lleis que castiguen l'avortament són “discriminatòries” i suposen “un obstacle perquè les dones tinguin accés a l'atenció mèdica”, i recorda que la jurisprudència internacional

indica que “negar l'accés a l'avortament a les dones en aquests casos viola el dret a la salut i a la privacitat” i, com va afirmar el relator especial en un informe del 2016, “vulnera el dret de les dones a no ser sotmeses a tortura o maltractaments”.

Andorra, però, es nega a complir les directrius de l'ONU, de manera que les andorranes i les temporeres que treballen al país es veuen obligades a anar a França o a Catalunya per avortar, una solució que no està a l'abast de totes, ja que implica un esforç econòmic important. Segons Stop

Violències, en funció del trimestre d'embaràs les dones han de pagar entre 300 i 6.000 euros: de 300 a 500 quan es tracta d'un avortament de primer trimestre, i de 4.000 fins a 6.000, depèn de la clínica, quan és a partir del segon trimestre.

A aquestes despeses s'hi ha d'afegir el viatge d'Andorra a Barcelona –a la resta de Catalunya no hi ha clíniques on puguin avortar–, l'estada i el desplaçament de tornada. Sovint les dones han d'anar a la capital catalana diverses vegades, fins que troben el centre adequat, i fins i tot passar-hi alguna nit, un temps de què moltes no disposen perquè no poden faltar a la feina.

Les andorranes pateixen per partida doble, ja que,

L'ONU considera tortura negar l'accés a l'avortament en cas de violació, de perill per a la salut de la dona i de no viabilitat del fetus

quan venen a Catalunya, també han de fer front a les barreres que la llei imposa a les dones que volen avortar. En primer lloc, com la resta de persones amb la condició d'immigrants, no poden accedir al sistema públic de salut si no es tracta d'una urgència –s'ofereix atenció mèdica urgent als que no tenen recursos–, de manera que no tenen cap més opció que recórrer a clíniques privades per avortar. D'altra banda, la legislació actual obliga les dones a passar per un període de reflexió de fins a 72 hores abans de dur a terme l'avortament, un protocol que implica allargar més el procés i, per tant, el patiment de les dones.

En tercer lloc, les menors de 18 anys necessiten el consentiment dels tutors legals per avortar, fet que és

un problema per a les que no compten amb el suport dels seus progenitors o estan sota la tutela d'institucions religioses. Una altra barrera són els efectes del dret a l'objecció de consciència, reconegut a la Constitució, pel qual en molts hospitals amb concert públic no hi ha cap metge disposat a practicar un avortament. Segons les dades de Salut, el 2020 un 44% dels facultatius va declarar l'objecció de consciència. D'aquests, un 23% estaven disposats a practicar avortaments quirúrgics per prescripció mèdica, mentre que un 21% es negaven a fer-ho en tots els supòsits.

Manifestació de Stop Violències als carrers d'Andorra en defensa del dret a avortar, el dia 25 de novembre del 2021.

Pressió internacional

L'octubre del 2019, Stop Violències va presentar un informe al Comitè per a l'Eliminació de la Discriminació Contra les Dones (CEDAW) assenyalant les vulneracions dels drets de les dones que es produeixen al país. Durant la sessió del comitè, els experts van recriminar a la delegació andorrana la negativa a despenalitzar l'avortament: "Els vam demanar que el legalitzessin en casos en què estigui en perill la salut de la dona, casos de violació o de no viabilitat del fetus. No s'ha fet res en aquest sentit", va lamentar l'algeriana Louiza Chalal. En els informes, el comitè va manifestar la seva preocupació per aquest aspecte, i també pel fet que dones i nenes han de viatjar a l'estranger per avortar i perquè "les que no tenen mitjans per desplaçar-se" poden veure's

obligades a "sotmetre's a avortaments de risc".

La CEDAW va instar Andorra a legalitzar la interrupció de l'embaràs, almenys, en els supòsits esmentats, i a modificar l'article del Codi Penal que afecta els metges, perquè així puguin informar les pacients sobre l'avortament sense "la por constant que els seus serveis puguin ser objecte d'investigacions i processaments penals".

El Govern andorrà va respondre a la documentació presentada per Stop Violències denunciant la presidenta de l'entitat, Vanessa M. Cortés, per presumptes calúmnies, difamacions i contra el prestigi de les institucions, denúncies per les quals s'enfronta a una condemna de fins a quatre anys de presó i 30.000 euros de multa. Amnistia

Internacional considera "profundament preocupant" que Cortés "estigui sent criminalitzada per dur a terme accions legítimes" com a defensora dels drets humans, i demana al Govern que retiri els càrrecs.

Manca de transparència

A finals del 2018, Stop Violències va crear la Xarxa La Meri, amb la qual acompanya les dones i les informa sobre com avortar a Catalunya de manera segura. Fins al 2021, n'han atès un centenar. Com a resposta, després de la sessió de la CEDAW, el març del 2020 el Govern d'Andorra va posar en marxa el Servei Integral d'Atenció a la Dona (SIAD), amb l'objectiu d'assessorar i orientar les dones en salut sexual i reproductiva, inclòs l'avortament. De la feina que fa el servei, però, no

No hi ha dades concretes sobre els casos que atèn el SIAD, ni s'informa sobre si es produeixen avortaments

hi ha pràcticament cap dada. L'última notícia que va publicar el Govern a la seva pàgina web sobre el SIAD, el 8 de març del 2021, explicava que des de la seva creació fins a aquella data, el servei havia atès 21 dones d'entre 16 i 45 anys, de les quals 17 van demanar informació sobre la interrupció voluntària de l'embaràs. Les dades també indiquen l'estat civil de les dones i el canal de consulta a través del qual van contactar amb el SIAD, però no se sap res sobre si, després d'aquestes

El Govern andorrà es nega a despenalitzar l'avortament per no causar una crisi institucional i per afalagar el bisbe

consultes, les dones van acabar avortant.

Canviar la legislació no serà fàcil. Un dels coprínceps d'Andorra, juntament amb el president de la república francesa, és el bisbe de la Seu d'Urgell, Joan-Enric Vives, qui podria tenir un conflicte institucional amb el Vaticà si es legalitzés l'avortament. A la CEDAW, Andorra va deixar clar que no volen "estar submergits en una crisi institucional" i que despenalitzar l'avortament "suposaria un canvi del nostre sistema". ■

El cos de l'home s'ha adoptat com a model únic per dissenyar fàrmacs, establir diagnòstics i fer tractaments mèdics.

La medicina suspèn en atenció a la salut i recerca envers les dones

Són víctimes d'infradiagnòstic, sobremedicació i no se les inclou als assajos clínics

POL BORRÀS

La dona encara és invisible en molts camps de la ciència mèdica. “En una escala del 0 al 10, estariem només en un 3”, segons Carme Valls i Llobet, metgessa i directora del programa Dona, Salut i Qualitat de Vida del Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS). En declaracions a EL TRIANGLE, Carme Valls recorda que només fa 30 anys que es va començar a visibilitzar que les dones no havien estat incloses en els treballs de recerca ni s'havien tingut en compte els seus símptomes diferenciats en el cas d'un infart.

“Als anys 90 es van adonar que s'havien descuidat les dones en les malalties cardiovasculars. Es

pensaven que no podien tenir un infart i passaven a la cua per poder rebre un tractament”, explica. Gràcies a la doctora Bernadine Healy, va començar a canviar el paradigma en l'atenció cardiovascular.

Tot i que la cardiologia és l'especialitat més avan-

Només fa 30 anys que es van començar a estudiar les diferències entre homes i dones en l'atenció cardiovascular

çada en la igualtat en el dret a la salut, falta molt per fer. En declaracions a EL TRIANGLE, Maria Teresa Ruiz Cantero, catedràtica de medicina preventiva i salut pública de

la Universitat d'Alacant, indica que la revista *The Lancet* disposa d'una comissió de dones i salut cardiovascular que va fer una revisió de quasi 600 cites bibliogràfiques, on es va evidenciar que “després de 30 anys segueix havent-hi menys dones a les investigacions cardiovasculars; menys dones als estudis d'assajos clínics, menys dones ingressades. Menys de tot en relació amb els homes amb problemes cardiovasculars”.

Per Tasia Aránguez Sánchez, profesora de Filosofia del Dret a la Universitat de Granada i experta en dret a la salut de les dones, “s'ha avançat, però no de forma sistemàtica”. En conversa amb EL TRIANGLE, Aránguez alerta que encara avui s'infravaloren els

símptomes de les dones; es genera una demora diagnòstica i a la vegada una demora terapèutica. Tenir un diagnòstic d'una malaltia d'alta prevalença femenina, com l'endometriosis, pot trigar fins a nou anys.

Les dones no apareixen en els assajos clínics dels medicaments, tot i que en són les principals usuàries, i es dupliquen els efectes secundaris respecte als homes per la seva ingesta. L'experta també denuncia que “el sistema de salut centra més atenció en les malalties agudes que en les cròniques, i resulta que les dones pateixen més malalties cròniques i els homes ingressen més per motius aguts”.

La situació encara és més greu en la salut reproductiva i sexual de les dones. Com indica Carme Valls, “s'ha tendit a menysvalorar la menstruació i a abolir-la sistemàticament amb anticonceptius”. Les causes del dolor menstrual

Més difícil accedir a un grau de discapacitat

La vocal jurídica de l'Associació d'Afectades d'Endometriosis Crònica i membre del CERMI-Dones, Tasia Aránguez Sánchez, considera que la reforma del reial decret sobre reconeixement, declaració i qualificació del grau de discapacitat, que impulsa l'Imsero, “no té en compte la perspectiva de gènere i no inclou malalties d'alta prevalença femenina”. Segons Aránguez, “el reial decret s'ha oblidat de la fibromiàlgia o l'osteoporosi”. Segons el seu parer, “és més difícil accedir a un grau de discapacitat si la malaltia no està dins de la norma, i veiem casos de dones amb patologies cròniques que no tenen reconeguda la discapacitat ni una pensió”. Segons un estudi de 65 sentències per incapacitat permanent, s'observa que davant d'un mateix diagnòstic de fibromiàlgia, un home té més opcions de rebre la incapacitat permanent, fet que indica l'existència d'estereotips de gènere a l'àmbit jurídic.

no s'han investigat perquè s'ha considerat normal que la dona tingués dolor quan tenia la regla. Des de Granada, la professora Aránguez, afegeix que "el procés biològic de les dones s'ultramedicalitza i es percep com a incòmode per a la productivitat". Segons Ruiz Cantero, hi ha farmacèutiques que no volen incloure les dones en

els estudis perquè són inestables i els compliquen els assajos. Es va donar el cas d'unes proves de la Viagra femenina on la gran majoria dels participants eren homes.

Per revertir l'actual desigualtat, les expertes coincideixen en el camí a seguir. La catedràtica Maria Teresa Ruiz Cantero diu que "hi ha molta literatura

Les expertes consultades reclamen plans d'estudis universitaris que atenguin aquesta doble realitat

científica sobre el tema, però no ha passat a la carrera universitària, i si no t'ho ensenyen no ho pots

portar a la pràctica. Ja hi ha coneixement, però no està en els plans estudis, fet que provoca biaix de gènere en la pràctica professional".

Per Tasia Aránguez, cal "una perspectiva feminista transversal en els plans d'estudis" per "atendre aquesta realitat diferencial". La doctora Carme Valls, per la seva part, sosté que "la invisibilitat ha fet mal

perquè ha faltat ciència de la diferència. Necessitem una ciència que estudiï bé els cossos dels éssers humans i millori la salut i la qualitat de vida". Segons Valls, "com que no hi ha una bona recerca, quan donem cursos universitaris, necessitem bagatges de ciència, i si només s'han fet entre homes, ja no els ensenyo". ■

caprabo ●●●

FRANQUÍCIES CAPRABO

Caprabo opera franquícies d'alta rendibilitat per al franquiciat des del 2011.

Amb 2 formats: el clàssic Caprabo i l'innovador "Caprabo rapid".

Caprabo aporta a un projecte franquiciat una excel·lent posició al mercat, més de 60 anys d'experiència al sector, el major assortiment de productes per m², intensos plans promocionals amb un programa de fidelització exclusiu, competitivitat en preu i la garantia de la nostra marca pròpia.

caprabo ●●●

Model Caprabo de franquícia Integral.

- Amb tots els avantatges de la marca i el seu model comercial.
- Un dels majors assortits de productes per m², qualitat, avantatges tradicionals.
- Botiga de proximitat, en poblacions de més de 1.500 habitants i amb una superfície mitjana de 250 m².
- Subministrament adaptat al tipus de botiga.

caprabo ●●●
rapid

365 dies
de 8 a 23 h

Nou format de supermercat urbà.

- Proximitat, varietat i amplitud d'assortiment, qualitat i competitivitat.
- Serveis de valor afegit, compra ràpida i fàcil.
- Botiga de conveniència i amb una superfície mitjana de 150 m².
- Import de la inversió des de 7.000 €/m².
- Subministrament adaptat al tipus de botiga.

Informació: 93 261 60 60

Franquicias_Caprabo@caprabo.es
www.franquicias.caprabo.com/cat

Marina Pibernat Vila

«La gran qüestió feminista és la violència de gènere»

Antropòloga i historiadora. Actualment, és professora de teoria crítica i pensament antropològic a la Universitat Autònoma de Barcelona. Feminista i comunista, forma part de Feministes de Catalunya. Es va doctorar en Antropologia amb la tesi *Género y adolescencia en la era digital: antropología de la socialización audiovisual*.

P El 8 de març segueix responent als seus orígens, o s'ha modificat el seu sentit, a causa dels avatars històrics?

R El 8 de març hauria de ser el que són els seus orígens: el Dia de la Dona Treballadora. Un dia importantíssim en la història, perquè la Revolució Russa de febrer va començar un 8 de març. Data reivindicativa, efemèride, que va ser instaurada per dones socialistes, precisament per reivindicar la condició de dona i treballadora. Aquesta especificitat concreta. No de la dona burgesa, diguem. Però a mesura que ha anat passant el temps i el discurs de classe s'ha anat afeblint, que ha anat arrelant el neoliberalisme, cada vegada més, el Dia de la Dona Treballadora s'ha anat convertint en el Dia de la Dona, a seques, i fins i tot només 8-M. Ara, amb l'atac a la línia de flotació del feminisme, que ve del transactivisme, i sosté que ser dona no té res a veure amb el sexe amb el qual vas néixer, sinó amb els teus sentiments, que ser dona és qui se sent dona, el Dia de la Dona ja pot ser qualsevol cosa.

P Les causes del feminisme segueixen sent, essencialment, les mateixes que van donar origen al moviment?

R L'agenda feminista d'avui dia no és gaire diferent de la de fa, posem, un segle. Per començar, les feministes seguim exigint l'abolició de la prostitució, que és la forma més

terrible d'exploració de les dones. Una cosa que ja reclamava Flora Tristán a mitjans del segle XIX. El que sí que hi hem hagut d'afegir ara és l'exploració reproductiva: els ventres de lloguer i la donació d'òvuls. Una cosa que es deriva dels desenvolupaments en biotecnologia. Això no existia fa cent anys, però no deixa de ser, igualment, una forma d'exploració. Reproductiva, en aquest cas. Les dones també seguim lluitant per la igualtat en el món laboral, en contra de la precarietat, per la millora de les condicions materials de vida... Això tampoc ha canviat. És clar, és veritat que com que ens hem trobat amb aquesta dissolució del subjecte de dona, hem d'ocupar-nos de l'assumpte. Però, en fi, les grans qüestions encara són les mateixes.

P En aquest context, quin podria ser el quid, el punt de la lluita feminista, aquest 2022?

R Potser la lluita contra la violència que segueixen patint les dones. La igualtat formal ja la tenim. Som una societat que, suposadament, no efectivament, és igualitària. Una altra cosa és que això es plasmi realment en la societat, que es tradueixi en una igualtat efectiva. Així, doncs, la qüestió més greu i apressant segueix sent la violència contra les dones. Això és prioritari per al moviment feminista, que es produeix cada dia. No només assassinats, també violacions, agressions, maltractaments... Una cosa que passa aquí, entre nosaltres, al nostre país, que, per cert, no és comparativament dels pitjors.

P Hi ha alguna cosa, diguem-ne, genètica en la violència dels homes cap a les dones o és un pur constructe social, execrable?

R Cap nen neix sent agressor o violent per naturalesa. És la societat la que el modela en aquest sentit. S'addueix que com que els homes tenen més testosterona tendeixen a la violència. Però no hi ha cap constància que un home o una dona amb un grau més alt de testosterona siguin més violents. En realitat és una qüestió cultural. De com s'ensenya als homes a utilitzar la violència per imposar-se. Hi ha antropòlogues, com Françoise Héritier, que sostenen que al'arrel de la violència hi ha un "excés de cultura". Per convertir un nen en una persona violenta, cal entrenar-lo. No hi ha cap motiu perquè algú, tot d'una, sigui violent. La violència contra les dones estructura les societats patriarcals: mentre l'home està en una situació superior, pot disposar de la vida i del cos de la dona, i també dels fills.

P Una cosa íntimament vinculada a la propietat...

R De fet, això que encara roman a la llei,

que diu que el pare pot visitar els seus fills encara que estigui denunciat per maltractament, s'hauria de veure en quina mesura procedeix del *pater familias* del dret romà, en el qual els seus privilegis estaven per sobre de tot. Actualment hi ha drets reconeguts als pares que estan fins i tot per sobre de la integritat física dels seus nens.

P La violència masclista actual no podria estar d'alguna manera lligada a un sentiment de pèrdua de privilegis de la masculinitat, entesa en el seu pitjor sentit?

R Pot ser. En la mesura en què les dones van aconseguint més llibertat, es van emancipant, hi ha reaccions en contra, perquè es vivia molt bé assumint que, si s'és home, almenys la meitat de la gent (les dones) està per sota teu. En la mesura que anem canviant això, sorgeix, com és natural, una reacció en contra. Això també passa en política amb coses com el sorgiment de Vox, que és molt votat per homes molt antifeministes que veuen en el feminisme una amenaça a la seva hegemonia masculina, diguem.

P Allò de les dones com a "companyes" de les lluites dels homes (tan a l'ús en l'esquerra), no s'està substituint per un canvi de paradigma, en el qual les dones seran hegemòniques?

R Per descomptat que les dones som, per dir-ho d'alguna manera, una potència revolucionària. De fet, hi ha molts estudis i està comprovat que a tot arreu les dones són molt més partidàries que els homes de la redistribució de la riquesa. Com que som la meitat subalterna de la humanitat, ens sembla bé repartir la riquesa. En aquest sentit, participem també en menys grau d'aquesta idea més competitiva, neoliberal, de l'acumulació de riquesa. No per qüestions que les dones siguem naturalment, més compassives, partidàries de compartir, ni res d'això, sinó perquè tenim una posició subalterna en la societat, i això ens beneficia objectivament.

P La crisi de la masculinitat versus masclisme, no està també lligada a la superació de la guerra, el militarisme i tota la parafernàlia del poder que arrosseguem els humans?

R De fet, estem a punt d'entrar en una guerra a Europa, o ja hi hem entrat... I això té a veure amb el conflicte d'interessos. Ara, a nivell geopolític, tenim uns EUA en decadència i un tàndem Rússia-Xina que està disputant l'hegemonia al món. Europa, al mig i, a més, utilitzada com a peó pels EUA. Coses, en fi, que podrien estar passant sense que el paradigma de la masculinitat hegemònica estigués en crisi. No sé com les dues coses podrien estar relacionades, més enllà de la metàfora. Però l'antropòleg Mar-

Les dones som més partidàries de la distribució de la riquesa perquè tenim una posició subalterna a la societat

vin Harris diu que els homes anaven a la guerra perquè eren més prescindibles. Els podien matar i no passava gran cosa. Si havia prenyat la seva dona, assegurava la descendència.

P La família i les dones, gàbia d'or, no més gàbia, o res de tot això?

R Especulem molt sobre el tema de la família. En realitat, la família no és més que la unitat bàsica de reproducció social, que sempre i en qualsevol cas serà la que li convingui al sistema socioproductiu del moment. En el feudalisme i la societat camperola teníem la família extensa. A la casa hi vivien diverses generacions, els cosins... tots junts. Amb el desenvolupament industrial, aquest model era inviable. Així, la família va passar a ser nuclear: el matrimoni i els fills. Això és així perquè el capitalisme necessita una mà adaptada, i en cap cas la família es pot entendre de manera aïllada al model socioproductiu. Ara que tenim una situació absolutament precaritzada, inestable, flexible i efímera, les relacions, no només les familiars, sinó en general, s'han d'adaptar a aquest nou context, que està marcat absolutament per l'individualisme.

P Quin missatge transmetries aquest 8 de març del 2022 a les nenes?

R No els llançaria un eslògan bonic. Els diria "van contra vosaltres", perquè es vol mercantilitzar els seus cossos, començant pels òvuls i acabant per la imatge a internet per convertir-la en mercaderia sexual. En el moment en què una noia s'està construint com a persona, si els referents que té són de dones primes, hipersexualitzades, superjoves..., evidentment acabarà amb greus problemes. A les dones se'ls està transmetent massivament que l'única cosa valuosa de què disposen és el seu cos. "El teu cos, el teu capital", es podia dir estafant aquell cartell del PSUC, dirigit als obrers: "Les teves mans, el teu capital".

Març

Dia Internacional de les Dones

barcelona.cat/8m

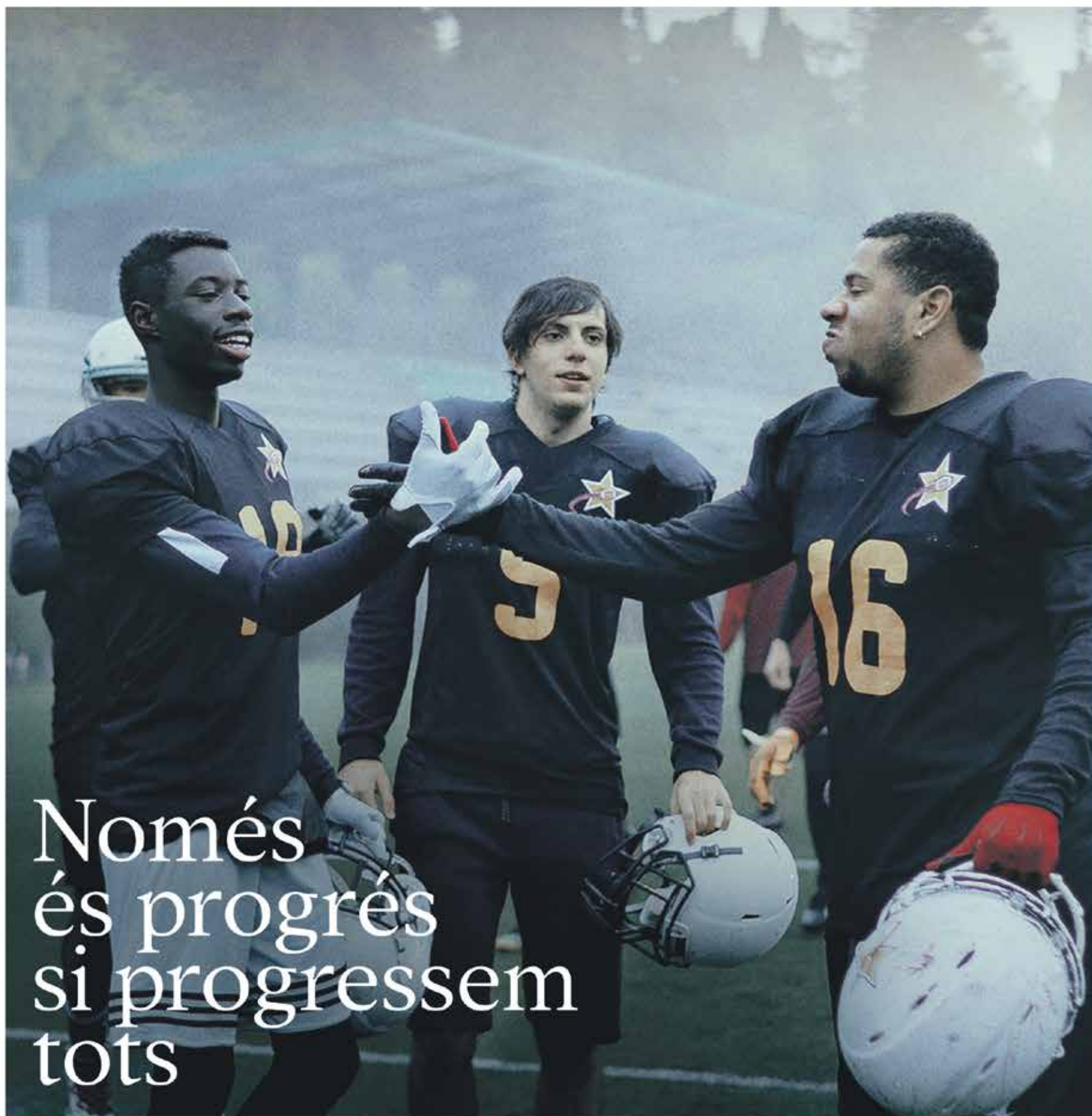
Ajuntament de
Barcelona

Fundació "la Caixa"

Més del 25 % de la població al nostre país es troba en risc d'exclusió social. A la Fundació "la Caixa" facilitem eines, metodologies i recursos a milers d'entitats socials, com la Ludo Margarita Bedós, que treballen per donar oportunitats a les persones que més ho necessiten. Persones com el Munc, que ara podran tenir un futur millor.

Descobreix-ne més coses a fundaciolacaixa.org

Només
és progrés
si progresssem
tots

